

HANGA ÉS VÁRKONY I.

HANGA *és a* LÉNYEGRABLÓK

MÉSZÖLY ÁGNES
JÓSA TAMÁS RAJZAIVAL

A KÖNYV MEGJELENÉSÉT TÁMOGATTA:

Nemzeti Kulturális Alap

Kiadta a Cerkabella Könyvkiadó
Szentendrén, 2015-ben.

A Cerkabella Könyvkiadó a Móra Kiadói Csoport tagja.

© Mészöly Ágnes, 2015

© Jóna Tamás, 2015

© Cerkabella Könyvkiadó, 2015

Felelős kiadó: Nyulas Ágnes

Szerkesztette: Lovász Andrea

Tördelés, nyomdai előkészítés: Szilágyi Szabolcs

Nyomta és kötötte:

Dürer Nyomda Kft., Gyulán 2015-ben

Felelős vezető: Fekete Viktor ügyvezető igazgató

ISBN 978-963-9820-62-3

www.cerkabella.hu

HANGA ÉS VÁRKONY I.

MÉSZÖLY ÁGNES
JÓSA TAMÁS RAJZAIVAL

Cerkabella

Könyvkiadó

HANGA *és a* LÉNYEGRABLÓK

1. FEJEZET,

MELYBEN MAJDNEM MINDEN
UNALOMBA FULLAD,
DE SZERENCSERE MEGJELENIK HANGA

– UNATKOZOL, JÓNÁS VÁRKONY? – Éva néni hangja lágyan simult a természetismeret óra csendjébe.

Várkony, szokásához híven, unatkozott. A suliban leginkább unatkozni szokott. Főleg természetismeret órán. Éva néni hangja ugyanis álmosító volt, a burgonya felépítése pedig... nos, a burgonya felépítése nem volt annyira érdekes, hogy Jónás Várkony képes legyen fél percnél tovább összpontosítani rá. Nem mint-ha bármi baja lett volna a burgonyával. Ha a tányérján látta petrezselymesen vagy pürének törve, kifejezett érdeklődéssel fordult a burgonya felé.

A környezetismerettel sem volt különösebb baja. Csak nem találta izgalmasnak. És ezen az eseménytelen kedd délelőttön olyan mélyen merült az unalom tengerébe, hogy még a harmadik felszólítás sem terelte el a figyelmét a jóleső, langymeleg semmiről. Csak bambult, bambult maga elé, egészen addig, míg a háta mögött ülő Dér akkorát rúgott a székébe, hogy az majdnem összezsuklott a fiú alatt.

– Igen, tanárnő! – pattant fel Jónás Várkony.

Bár fogalma sem volt a kérdésről, magára öltötte a világ legösszeszedettebb arckifejezését, hogy megmutassa Éva nének: ő alapjában véve teljesen képben van, legfeljebb egy kicsit elkalandozott.

– Igen? – kérdezett vissza enyhén emelt hangon Éva néni.

– Igen! – próbált határozottnak tűnni Várkony, de az osztálytársai rémült vagy kárörvendő vigyorából már sejtette, hogy nem pontosan ezt a választ szereték volna hallani tőle.

– Biztos vagy benne? – a tanárnő hangja már kimondottan baljóslatú volt.

– Nagyjából – bizonytalanodott el a fiú. – Nem vagyok egészen biztos benne... csak nagyjából.

– Nos, ha nem vagy egészen biztos benne, akkor a

legjobb lesz, ha kimész a teremből! – csattant fel Éva néni. – Talán a folyosón rájössz, hogy mégsem a természetismeret óra a legunalmasabb a világon! És útközben, légy oly kedves, tedd a tanári asztalra az ellenőrződet: szeretném megosztani édesanyádékkal, miféle szemtelenségekkel próbálsz izgalmasabbá tenni a tanítást! Pont te, aki...

Várkony megpróbált magyarázkodni, de a tanárnő hajthatatlan volt. Így hát kellenetlenül kisomfordált a teremből. Még a csukott ajtón keresztül is hallotta Éva nénit:

– Remélem, odakint érdekesebben telik majd az idő!

A folyosó nem sokkal unalmasabb a tanteremnél – állapította meg Várkony egy évszázadnak tűnő perc elteltével. Hanem pont ugyanolyan unalmas. Legalábbis óra közben. Szünetben lényegesen izgalmasabb, főleg, ha a mosdó felé menet sikerül összefutni valamelyik ellenséges bandával.

A fiú előhúzta a farzsebéből a mobilját, majd miután óvatosan körülnézett – az iskolában még akkor is elvették a telefonokat a diákoktól, ha kikapcsolva a zsebükben tartották –, bekapcsolta, és megnézte rajta az időt. Aztán kimért léptekkel elsétált a folyosó egyik

végétől a másikig. Szemrevételezte a falakat díszítő fekete-fehér fényképeket, és megállapította, hogy a rajtuk pózoló írók meg költők egytől-egyig végtelenül unalmas alakok lehettek. Elidőzött a víz körforgását és a Föld belső szerkezetét bemutató tablók előtt.

Megszámolta a tanteremajtók melletti fogasokon lógó egyentornazsákokat. Ebben az iskolában még a tornazsákok is kötelezően egyformák és unalmasak, gondolta.

Bement a mosdóba, a vécéablakból kinézett a szürke-bordó díszkővel kirakott iskolaudvarra. Aztán kijött, aztán visszament és kezét mosott, aztán elment a folyosó másik végétől az egyikig, és megint megnézte az időt.

Két perc sem telt el.

– Bele fogok halni az unalomba – motyogta maga elé, és csukott szemmel nekitámasztotta a homlokát az egyik ablaküvegnek.

Óvatosan kilesett a szemhéja alól. Az iskola emeleti folyosójának ablakai a kisközség főterére nyíltak. Ugyanaz a díszkő, mint az iskolaudvaron. Ugyanaz a végtelen unalom mindenütt.

Ez a hely délelőttönként még a sivatagnál is egyhangúbb, gondolta reményvesztetten.

Pedig reményekkel telve indult neki az ötödik osztálynak. Mindenki azt ígérte, hogy ez az év sokkal ne-

hezebb és izgalmasabb lesz, mint az alsó tagozat. De legfeljebb annyival lett nehezebb, hogy most öt vagy hat tanár különböző heppjeihez kellett alkalmazkodni. Mert mindegyik azt gondolta, hogy az ő tárgya a legfontosabb, legizgalmasabb. Már Éva nénin kívül, akiről elég nehéz volt feltételezni, hogy bármit gondol a természetismeretről vagy a burgonyáról.

Várkony egyáltalán nem volt rossz tanuló, de nem volt különösebben jó sem. Az osztályfőnökük, Giza néni szerint az esze meglett volna akár a kitűnőhöz is, csak hiányzott belőle az érdeklődés.

Várkony igenis érezte magában az érdeklődést. Csak nem épp az iskolai dolgok iránt. Nemcsak a sport érdekelte, hanem a néptánc is – mondjuk egy olyan családban, ahol az ember anyukája és apukája a közeli város néptánc körének vezetői, országos hírű táncosok, ez érthető. A táncon keresztül ismerkedett meg egy csomó néphagyománnyal is. És ezek a dolgok, legalábbis Várkony szerint, sokkal, de sokkal érdekesebbek voltak az iskolai tananyagnál. Kit érdekel a főnévi igenév, a maradékos osztás vagy például a burgonya, már ha nem az ember tányérján van? Még Éva nénit sem. Ha érdekelné, gondolta Várkony, nem ilyen lélektelelenül unalmasan mesélne róla.

De az új igazgató, Doktor Mórácsi, például egyáltalán nem számított unalmasnak: már a kinézete is vicces volt. Köpcös, alacsony ember létére harsány színű ingeket és nadrágokat hordott, a feje pedig kopasz volt, és kerek, mint egy billiárdgolyó. Ennek ellenére minden diák jó fejnek tartotta: talán, mert az évnyitón pont ilyenekről beszélt, hogy új módszerek meg gyerekközpontúság, de aztán persze minden maradt a régiben. Az ablakokat kicserélték a fűtési szezon előtt, de attól nem lettek érdekesebbek az órák. Az a pár fiatal tanár, aki vele együtt érkezett a suliba, kifejezetten jó arcnak tűnt, de sajnos közülük csak kettő tanította Várkonyék osztályát: Lidi néni a magyart, Bertold bácsi meg a tesit. Éva nénihez képest izgalmasak voltak, de, őszintén szólva, Várkony azért többet várt tőlük.

Éva nénihez képest egy mélakórban szenvedő lajhár is izgalmas lett volna.

Persze olyan új tanár is volt, akit, bármennyire izgalmasak voltak az órái, Várkony nem sajnált a nagyobbaktól: Gáth tanár úr fizikaóráiról már szeptember második hetében rémtörténetek keringtek a nyolcadikosok között.

Ismét ránézett a telefonjára. Még huszonöt perccel sem múlt tíz óra. Nulla üzenet, nulla értesítés: naná, minden barátja reggel óta bent senyved a suliban.

És még több mint három óra – egészen pontosan három óra és huszonhét perc –, hogy végre elkezdődjön a délután, hogy kivehesse a szekrényéből az edzőcuccot, és végigloholhasson a már sokkal életteltelibb utcákon az edzőterem felé, aztán vissza a suliba néptáncra.

– Három óra! Addigra egészen biztos, hogy meghalok az unalomtól – mondta magának, és lecsukta a szemét.

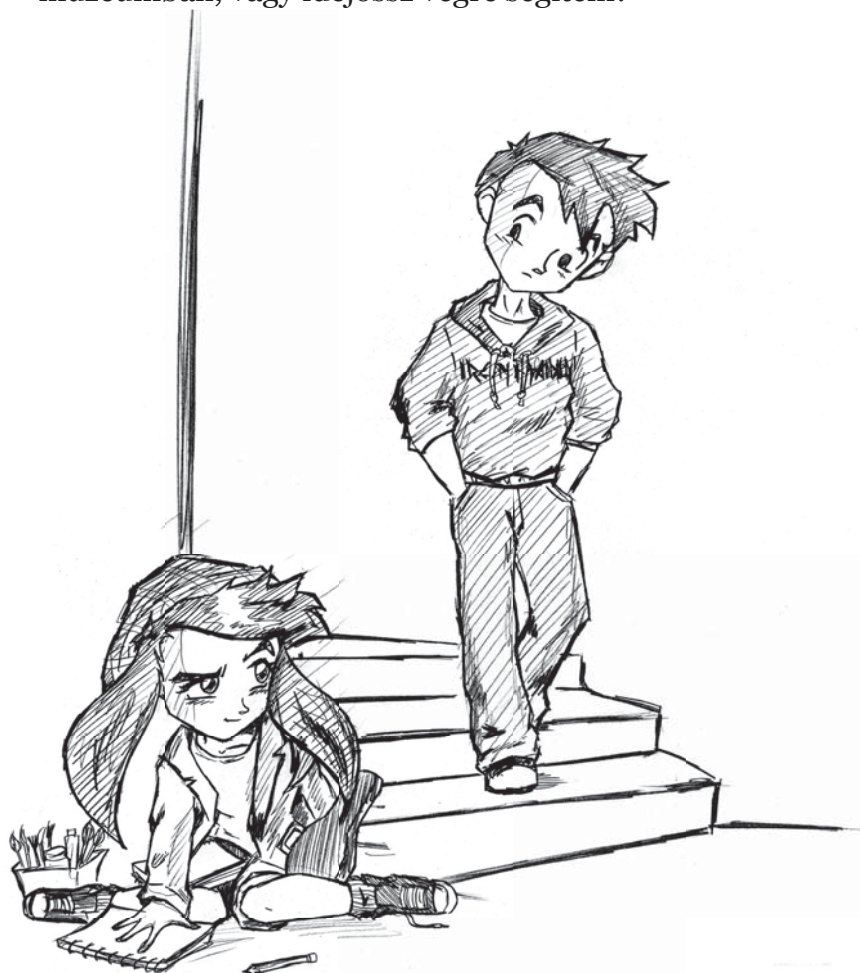
De aztán szinte azonnal ki is nyitotta: érthetetlen robajt és egy ismeretlen lányhangon előadott, de nem éppen lányszájba illő káromkodást hallott. Elindult a lépcső felé, a hang irányába.

A lépcsőfordulóban egy furcsa alak próbálta összeszedni a szanaszét szóródott vackait. A hátizsákján kívül, ami nyitva és üresen lógott a válláról, volt nála egy kottaállvány, egy óriási sporttáska, egy cipősdoboz tele festékekkel és ecsetekkel és egy hegedűtok is. Nem dzsekiben meg farmerben volt, mint a lányok általában, hanem hosszú, zöld szövetkabátban és különös kockás sapkában, mégsem nézett ki nevetségesen, inkább érdekes volt. Ahogy mérgesen kapkodta fel a füzeteket meg a könyveket, leesett a fejéről a sapka is.

Várkony önkéntelenül felkiáltott, ahogy meglátta a lány égővörös, kontyba tekert haját.

A kiáltásra felnézett az idegen is. Megvetően végigmérte a lépcső tetején bámuló Várkonyt, aztán odaszólt neki:

– Helló, Sárlóki Hanga vagyok. Na mi van? Bambulsz még egy ideig, mint egy kitömött masztodon a múzeumban, vagy idejössz végre segíteni?

2. FEJEZET,

MELYBEN ELŐSZÖR CSAK AZ IDŐ ROHAN, AZTÁN HANGA ÉS VÁRKONY IS

– TE EGYÉBKÉNT MIT CSINÁLSZ ITT? – kérdezte még mindig ostoba képpel Várkony, miután felszededegették, és az ismeretlen lány táskájába tuszkolták a halom tankönyvet és füzetet.

– Én vagyok az új tanfelügyelő – válaszolt angyali mosollyal a lány, mire Várkony arcára, ha lehet, még ostobább kifejezés költözött.

– Gyerekek nem szoktak tanfelügyelők... – kezdte hitetlenkedve.

– Ez egy új minisztériumi kísérlet – vágott közbe flegmán Hanga, aztán elnevette magát. – Ugyan, el ne hidd már! Ide fogok járni! Ebbe a gyönyörű, izgalmas iskolába, mivel imádott édesanyám úgy határozott, hogy karrierjének építésére és lelkének ápolására pont ez a fantasztikus kisközség a legmegfelelőbb hely.

A fiú gyanakodva méregette az új lányt.

– Komolyan?

– Egy fenét komolyan! Ez a világ leglepukkantabb, legsivárabb porfészke! Anyának elgurult a gyógyszer, amikor elfogadta ezt az idióta állásajánlatot! Persze csak azért, hogy bebizonyítsa apámnak, milyen

remekül megvagyunk nélküle is! Én meg savanyodhatok ebben az átkozottul unalmas, iskolának becézett istállóban!

Várkony már majdnem elkezdett helyeselni, hogy tényleg ez a legunalmasabb, legsivárabb hely a teljes ismert univerzumban, de aztán valami furcsa érzés ébredt benne. Neheztelni kezdett az idegen lányra, aki idejön, és anélkül, hogy egyáltalán ismerné a Kövesparti Általános Iskolát, simán leistállózza.

– Nem tudom, honnan veszed, hogy ez egy unalmas istálló – próbált ellenkezni.

– Nézz körül! Nyilvánvaló – indult felfelé a lépcsőn Hanga, egyedül cipelve rengeteg holmiját. – Hatszáz éves tablók meg plakátok, arcképek olyan fickókról, akiknek már a szobraik is műemlékek. És nekem ide kell járnom ezután! Tényleg, nem tudod, melyik az ötödik bé? Az igazgató azt mondta, hogy menjek be nyugodtan.

Várkony egészen véletlenül tudta, hiszen épp onnan küldték ki, alig öt peccel ezelőtt. Elindult a lánnyal a terem felé, de közben eszébe jutott a természetismeret óra, és a természetismeret órán tespedő unalom. Éva néni álmosító hangja, ahogy a burgonya virágzatát ismerteti.

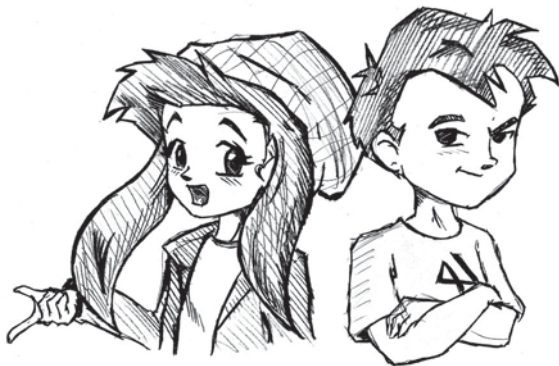
Nem szabad, hogy ez a furcsa, akárhonnán ideszalasztott lány ezt lássa először a suliból – gondolta. Giza

néni és a matek egészen rendben van, de az csak a következő óra lesz! A lány a végén még tényleg azt fogja hinni, hogy ez a világ legunalmasabb iskolája. Persze, alig öt perce még ő maga is emiatt szenvedett, de akkor is! Ő, Jónás Várkony született kövesparti, és azt gondol az otthonáról, amit akar. De egy vadidegennek meg kell mutatnia, hogy igenis jó ez a hely! Hirtelen megfogta a lány kottaállványt ölelő könyökét.

– Figyelj, most termismeret van, és... és Éva néni nem nagyon szereti a meglepetéseket. És mára már úgyis volt elég baja... Szóval mit szólnál, ha leraknánk a cuccodat, és megmutatnám neked a sulit? Még van egy fél óránk!

– Miért zavartak ki az óráról? – kérdezte Hanga kaján vigyorral.

– Honnan tudod, hogy kizavartak?

– Nyilvánvaló. Búskomor képpel lézengsz a folyosón. Kabát vagy táska nincs nálad, tehát nem késtél el. Nincs semmilyen feladatod, és nyilvánvaló, hogy aggodsz valamiért, tehát büntetést kaptál – netalántán az ellenőrződet is elvette az az Éva nevű őskövület?

– Honnan tudod, hogy őskövület? – kérdezett vissza elkerekedett szemmel Várkony.

– A neve miatt. Nyilvánvaló. Már a szüleink korosztályában sem hívtak senkit Évának. Szóval a természetismeret tanár valahol nyugdíj előtt állhat, és már negyvenedszer tanítja, mondjuk a burgonyát, és már ő maga is unja... te meg, Jónás Várkony, gondolom, beszóltál valami pimaszságot. Mert halálosan untad magad. Ugyanis, bármennyire is próbálsz titkolni, megvan a magadhoz való eszed. De sokkal jobban érzed magad tornaórán meg edzésen. Valamilyen küzdősport, ugye? Karate... dzsúdo... nem, kendő, mert karddal harcoltok! És táncolsz is, gondolom a helyi néptáncsoportban. Nem vagy olyan jó, mint a bátyáid, de ez nem zavar, mert imádod őket...

Várkony, ha lehet, még nagyobbra nyitotta a szemét az ámulattól. És egy icipicit a száját is. Megpróbált így, tátott szájjal beszélni, de nem nagyon sikerült neki.

– Honnan. Tudod. A. Bátyáimat.

– A pulcsid miatt. Nyilvánvaló. Viseltes, például itt,

a mandzsettájánál, de nem agyonkopott, tehát legalább két, legfeljebb három ember hordta előtted. Lehetne, mondjuk, távolabbi rokongyerek is, de ez nem valószínű, ugyanis elég laza vagy ahhoz, hogy szemtelenkedj egy tanárral. Egykékre és elsőszülöttekre ez nem jellemző. Egy régebbi rockzenekar emblémája van rajta, de nem szégyelled, ez látszik a tartásodon, tehát bírod az előző tulajokat... sőt, a zenekart is. Nyilvánvaló, hogy legalább két bátyád van.

Várkony lenyűgözve hallgatta a lányt. Tényleg két bátyja van, még hozzá két ikerbátyja. Nyolcadikosok, és Várkony nagyon remélte, hogy három év múlva pontosan olyan nagymenő lesz, mint ők: a legtöbb tanárnak fel kellett nézni rájuk, néptáncon minden lány velük akart táncolni, dzsúdóból pedig már tizenhárom évesen megszerezték a kék övet. És nem mellesleg jövő szeptembertől a pannonhalmi gimnáziumban fognak tanulni!

Ami azt illeti, Várkony vágyai nem voltak elérhetetlenek. Már most is az egyik legmagasabb fiú volt az osztályban, de nem nyápic, esetlen kiskamasz. Idén ősszel levizsgázott sárga övre, kendőben vitán felül ő volt a legjobb, néptáncban pedig tavaly egy tehetségkutató verseny második helyét vitte el. Bozontos fekete haja és nevetős kék szeme pedig mindenkit levett a lábáról.

Mindenkit, csak ezt a szemtelen, törékeny csontú lányt nem.

Hanga egy csinos kupacba rendezte az összes kacatját, aztán felnézett a fiúra, és hetykén megkérdezte:

– Na, megyünk?

– Izé... hova is? – ráncolta a homlokát Várkony.

Hanga sóhajtott.

– Amint látom, a rövidtávú memóriádat illetően egy aranyhallal állsz egy szinten. Alig egy perce ígérted meg, hogy megmutatod az iskolát.

– Ja, persze – kapott észbe a fiú. – Talán kezdjük a tornateremmel meg a büfével, az a legjobb... vehetünk citromos piskótát, szerintem itt a legfinomabb az egész világon... aztán megmutatom a parkot is az udvar mögött, az egész menő.

Hanga engedelmesen követte Várkonyt vissza a földszintre. A fiú folyamatosan magyarázott. Elmesélte, amikor még csak pisis elsősök voltak, a büfés néni macskája az egész osztály szeme láttára fogta ki az utolsó aranyhalat a tanári előtti akváriumból. Meg azt is, amikor tavaly a régi tesitanár beöltözött Mikulásnak, és a köpenye végére a krampusz, azaz a konyhás néni rátolta a büfékocsit, amin az ajándécsomagok voltak, és amikor a Mikulás felállt, hogy elbúcsúzzon, leszakadt róla az egész piros klepetyus, ő meg, szegény, ott

állt a teljes negyedik osztály előtt egy szál vattaszakállban meg pókemberes alsónadrágban.

Igazából Várkony maga is elcsodálkozott, hogy mennyi érdekes dolog történt ebben a halálosan unalmas iskolában.

A tanári előtt megállította őket Bertold bácsi, a tornatanár.

– Hát ti, mit kóvályogtok a folyosón óra alatt? – kérdezte szigorú mosollyal.

– Új lány – bökött Hanga felé Várkony. – Éva néni kiküldött, hogy mutassam meg neki a sulit.

Hanga elismerő megjegyzéssel nyugtázta a fiú föllentését, és már loholtak is tovább a hátsó lépcső felé.

Felkukkantottak a tetőtérbe, ahol idén új könyvtárat és klubszobákat alakítottak ki, aztán le az alagsorba, ami félhomályos volt, és csak a kazán zümmögését lehetett hallani, amire Taki bácsi, a fűtő és mindenekozár mester felügyelt. Aztán visszafordultak a büfé felé, mert Hangának tényleg nagyon ízlett a citromos piskóta, és muszáj volt venniük még kettőt-kettőt.

Míg a büfé néni – akinek eszébe sem jutott megkérdezni, mit keres két gyerek ilyenkor a folyosón, ugyanis könnyekig meghatódott Hanga áradozásától, miszerint ilyen finomat nemhogy Budapesten, de még Londonban sem evett soha – a legnagyobb piskótákat

válogatta nekik, elcsörtetett mellettük Taki néni, hatalmas, hipermodern porszívót vonszolva maga után.

– Kazlakban állhat a pénz ebben a suliban – mondta a lány tele szájjal. – Vadiújak az ablakok, és ez a porszívó! Életemben nem láttam még takarító nénit ilyen menő cuccal! Sőt, ilyen menő porszívót sem láttam még soha. Szerinted megnézhetem?

– Á, inkább ne! – válaszolt Várkony. – Taki néni idén teljesen lökött! Tavaly még laza volt és kedves, de idén! Mindenkiel csak rikácsol. Még az unokájával is,

aki egyébként az osztálytársad lesz. Csabinak hívják, egész jó arc. Egyébként csak az új igazgató óta ilyen menő minden. Előtte nálunk is lepukkantság volt. Na gyere, húzzunk a parkba, még mielőtt kitódul a tömeg.

Ezzel maga után rángatta a lányt, ki, a néptelen, díszköves udvarra, az iskola háta mögé, ahol elhagyottan ásítottak a kézilabdakapuk, magányosan lógtak a hinták meg a keményre fagyott mászókötelek.

Hanga összehúzta magán a zöld gyapjúkabátot, Várkony pedig igyekezett eltitkolni, hogy veszettül fázik.

– Nyáron itt szoktunk diákfesztivált tartani. Van olyankor számháború, rekesztorony-építés, este meg bazi nagy tábortűz. És itt a park, ezeket a fákat állítólag még Széchenyi István ültette!

– Ez a kedvenc helyed? – kérdezte Hanga.

– Nem, a kedvenc helyem hátul van, a kerítés mellett – felelt a fiú. – Le lehet menni egészen a Köves patakig. Tudod mit, megmutatom!

És elkezdett szaladni be, a fák közé, Hanga meg futott utána. Alig száz lépés után elérték a sulis kerítését. Várkony egy bokor alatt felemelte a dróthálót, és tartotta, amíg a lány átbújt alatta. Pár lépésnyire csörgedezett a félig befagyott Köves.

A patak itt ért ki a házak közül. Éles kanyarban fordult az erdő felé, két partján évszázados nyárfák

göcsörtös törzseivel. Itt-ott, mintha egy hisztis óriásgyerek hajigálta volna a medrébe az agyaggolyóit, méteres sziklákat kerülgetett a víz. Várkony nyaranta sokat ücsörgött ezeken a sziklákon.

– Szóval ide jársz, amikor rosszkedved van – jelentette ki Hanga.

– Igen, ez a titkos helyem – bólogatott Várkony. – Illetve ez volt.

És rosszkedvűen berúgott egy kavicsot a patakmederbe: csak most jött rá, hogy a helyet, aminek a létéről soha senkinek, még a barátainak sem beszélt, épp most mutatta meg egy nagyképű, tudálékos, ismeretlen lánynak.

Nagyon dühös volt magára. Szó nélkül rugdosta a kavicsokat meg a szétfagyott fűcsomókat, és csak azért sem szólt a lánynak, hogy induljanak vissza. Még csak az kéne, hogy azt higgye ez a beképzelt majom, hogy fázik!

– Pesten nekem is volt titkos helyem – szólalt meg mögötte Hanga. Most semmilyen dölyf nem volt a hangjában. – Egy bérházban laktunk, és a hátsó lépcső utolsó fordulója egy lezárt vasajtóhoz vezetett. Senki nem járt oda. Felcipeltem magamnak mindent, könyveket, zseblámpát, pokrócot, plüssállatokat.

Hosszú csend következett. Várkony nem mert Hangára nézni, de meg mert volna esküdni rá, hogy könnyes a szeme.

– Mikor elköltöztünk, arra sem volt időm, hogy lehozzam őket.

Várkonyból úgy tűnt el az előbbi düh, mint patak fölül a pára. Csak álltak a girbegurba fák között. Hanga fázósan begombolta a kabátját, és a homlokába húzta a kockás sapkát, de semmi jelét nem mutatta annak, hogy vissza szeretne menni az iskolába.

A szél a *Pál, Kata, Péter* szintetizátorváltozatát sodorta feléjük.

– Azt hiszem, kicsengettek – törte meg a csendet Várkony.

– Ja – bólintott Hanga, és lassan elindult a kerítés felé.

Várkony megnézte az időt a telefonján.

– Na neee! Lekéstük az egész matekórát! Ez nem kicsöngetés, hanem becsöngetés, de már az ötödik órára! Ami pont osztályfőnöki, szóval gyерünk!

Eszeveszetten rohantak vissza, át a bokor és a kerítés alatt, keresztül a parkon. Várkony elismeréssel nyugtázta, hogy Hanga egész jól bírja az iramot.

– Mindent eltaláltam? – kérdezte futás közben a lány.

– Majdnem – felelt a fiú. – Nem kendő, hanem dzsúdó. Kendő csak havonta egyszer van, amikor a mester ideutazik. De a többi stimmelt. A nevem is!

– Nem is csodálkozol, honnan tudtam?

– Dehogynem! Nem vagy semmi! De gondolom, minden „nyilvánvaló” volt.

– És a neved? Az csak nem lehetett nyilvánvaló! Gondolatolvasó vagyok!

– Á, azt láthattad a bejáratnál a Jó Tanuló – Jó Sportoló tablón.

– Hát ezt meg te honnan tudod? – képedt el Hanga.

– Mondtam, hogy majdnem mindenben igazad volt! Tényleg nem vagyok sík hülye!

3. FEJEZET,

MELYBEN A DOLGOK ELŐBB VISSZATÉRNEK
A RENDES KERÉKVÁGÁSBA,
AZTÁN MEGINT KIZÖKKENNEK ONNAN

AZ ÚJ OSZTÁLYTÁRS váratlanul bukkant fel a semmiből, és kis időre felkavarta az ötödik bé meglehetősen egyhangú életét. De ahogy a legújabb slágerből is agyonhallgatott, unalmas ócskaság lesz pár hét alatt, úgy a Hanga érkezése okozta izgalom is elcsitult lassan.

Az ötödikes lánycsapat vezére, Alföldi Bogi ugyan cikizte néhány napig az ismeretlen lányt furcsa göncei, főleg a sapkája miatt, de Hangáról úgy peregtek le a sértevések, mint ódon ház faláról a vakolat. Lassan mindenki rájött, hogy jobb a „pesti lánnyal” jóban lenni, főleg dolgozatok idején: Sárlóki Hanga ugyanis képes volt bármely tantárgyból a sajátján kívül még hármát-négyet hibátlanra megírni egyetlen óra alatt. Angyali mosollyal cserélte ki a tesztlapját bárkiére a tanárok orra előtt, és néhány héten belül minden osztálytársának úgy utánozta az írását, mintha profi hamisító lett volna.

Mindenki természetesnek vette, hogy Hanga Jónás Várkony mellé ült. Várkony mellett volt az egyetlen üres hely az osztályban, és egyébként is: első közös, ellogott matekórájuk – amiért természetesen mindketten

megkapták az igazolatlant – elválaszthatatlan szövet-ségessékké tette őket. Ráadásul Hanga mamája valamilyen furcsa véletlen folytán pont azt a másfél szobás kis házat találta ideális lakásmegoldásnak maga és egyszem lánya számára, ami a Jónás család kertjének

végében állt, és amit már vagy három éve próbáltak kiadni – teljesen sikertelenül. A házikó csak pár percre volt a község egyetlen üzemétől, ahol autóalkatrészeket gyártottak, és ahol Hanga mamája üzemvezetőként elhelyezkedett.

Így a két gyerek együtt járt iskolába – ennek mindketten örültek; Várkony pedig rendszeresen hallgathatta a szülei korholását Hanga tökéletes jegyei, rendszeressége, mesés hegedűjátéka és szorgalma miatt – ennek viszont egyikőjük sem örült túlzottan.

Maszák Karcsi volt az a szerencsétlen lúzer, aki elég meggondolatlan volt ahhoz, hogy egyik reggel, amikor Hanga és Várkony majdnem elkésve beesett az első órára, megjegyzést tegyen valamiféle romantikus sétára, megspékelve egy elég nevetséges „szerelmek-mek-mek-mek” kitétellel is.

Várkony már indult, hogy helyre tegye a tagot, de Hanga egy szemvillanással megállította.

– Maszák, nem akarom elrontani a kedvedet, de jobb, ha tőlem tudod meg, hogy idiótán és gyerekesen viselkedsz – kezdte jéghideg nyugalommal a lány.

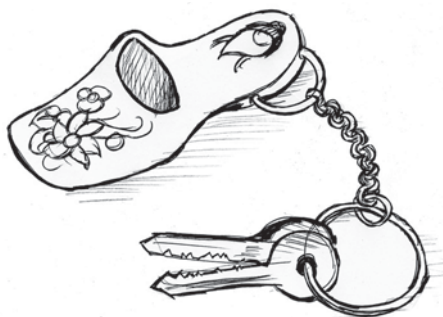
– Megrekedtél egy négyéves fejlettségi szintjén. Tudjuk, ugyebár – nézett végig a lélegzetviassafojtva figyelő osztályon –, hogy egy tíz-tizenegy éves gyerek nem szokott szerelmes lenni. A lányokat nem érdeklik a fiúk, a fiúk nem törődnek a lányokkal, jól mondom?

Mindenki lelkesen helyeselt.

– Kivéve azt, akit valamilyen traumatikus hatás ért kiskorában. Mint például téged, ha jól sejtem, még az óvodában, ahol beleszerettél egy lányba, akit azóta is halálosan imádsz. Persze ő akkor sem hederített rád, és most sem vesz észre. Pedig nyilvánvaló. Szegedi szalámis kenyeret hozol mindennap uzsonnára. Szegedi kézilabdás mezben tornázol. Kis, szegedi papucsos kulcstartód van, ami, megsúgom, röhejes. És kamillás papírzsebkendő-t használsz. Kamilla szappan van a tisztasági csomagodban. Természetismeret órára az orvosi székfűről, rendes nevén a kamilláról készítettél kiselőadást. Lehet, hogy csak nekem tűnt fel ez a sok Szegedi meg Kamilla...

Az osztály egyik fele – leginkább a lányok – már jó ideje kuncogott, a fiúk csak hallgattak döbbsenten. Szegedi Kamilla az ötödik ába járt, és az évfolyam legeslegszebb lánya volt: annak ellenére, hogy az ötödikes fiúkat egyáltalán nem érdeklik a lányok, az ő táskáját bárki szívesen elcipelte volna, Kamcsatkáig akár.

Maszák nagy szerencséjére ebben a pillanatban belépett a terembe Lidi néni, és kezdetét vette a magyar óra. Később pedig senki sem hozta fel a dolgot – csak Maszák Karcsi tért át a szalámisról a párizsis zsemlére.

Várkonyra és Hangára nem érkezett több megjegyzés: senki sem akart szegény Karcsihoz hasonlóan Hanga figyelmének keresztüzébe kerülni.

Egy január végi csütörtök reggelen Mórácsi igazgató úr iskolagyűlést hívott össze az ebédlőbe. A bordó-fehér csempés helyiség megtelt gyerekekkel és tanárokkal. Az ötödikesek a terem leghátsó sarkába szorultak: Hanga Alföldi Bogival és Kis Lucával osztozott egyetlen széken, Várkony meg az elválaszthatatlan Dér-Radnai-Soós triással együtt kénytelen volt felmászni az egyik fűtőtestre.

– Fontos dolgot kell bejelentenem – emelkedett szólásra az igazgató, mikor Bertold bácsi, a tesitanár az utolsó elveszetten kóválygó alsóst is bezavarta a folyosóról. – Tudjátok, kedves tanulók, hogy a tanári kar

nap mint nap arra törekszik, hogy az iskola ne csak hasznos, hanem kellemes hely is legyen.

A nyolcadikosok felől azonnal dőltek a pimasz megjegyzések:

– Akkor rúgja ki Gáthot! Mindenkinék kitűnő fél-évít! Kezdődjön tízkor a tanítás, és érjen véget délben!

De az igazgató füléig nem jutottak el a remek ötletek. Rezenéstelen arccal folytatta:

– Éppen ezért úgy döntöttünk, hogy néhány szabályt megváltoztatunk. Kitörlünk a házirendből pár idejétmúlt rendelkezést, és olyan jogokat adunk a tanulóknak, amelyekkel élve kellemesebben tölthetik az idejüket az iskolában. Jelszavunk a szórakoztató, modern és gyerekközpontú oktatás! Szeretnénk, ha mindenki kibontakoztathatná az egyéniségét, tehát begyűjtjük az iskolai egyentornazsákokat, és ezután mindenki saját ízlésének megfelelő táskában hordhatja a holmiját. Emellett a következő hétfőtől engedélyezem, hogy játékokat, könyveket, sportszereket hozzatok magatokkal, és teljes mértékben engedélyezett az elektronikus eszközök, tabletek, telefonok tanórán kívüli használata is. Ezen kívül...

Nem tudta befejezni a mondatot: az ebédlőbe gyűlt gyerekek ujjongása, füttyögése, tapsolása elnyomta a hangját.

Mikor végre alábbhagyott az ováció, Mórácsi igazgató úr megkokocgatta a tollával az asztalt:

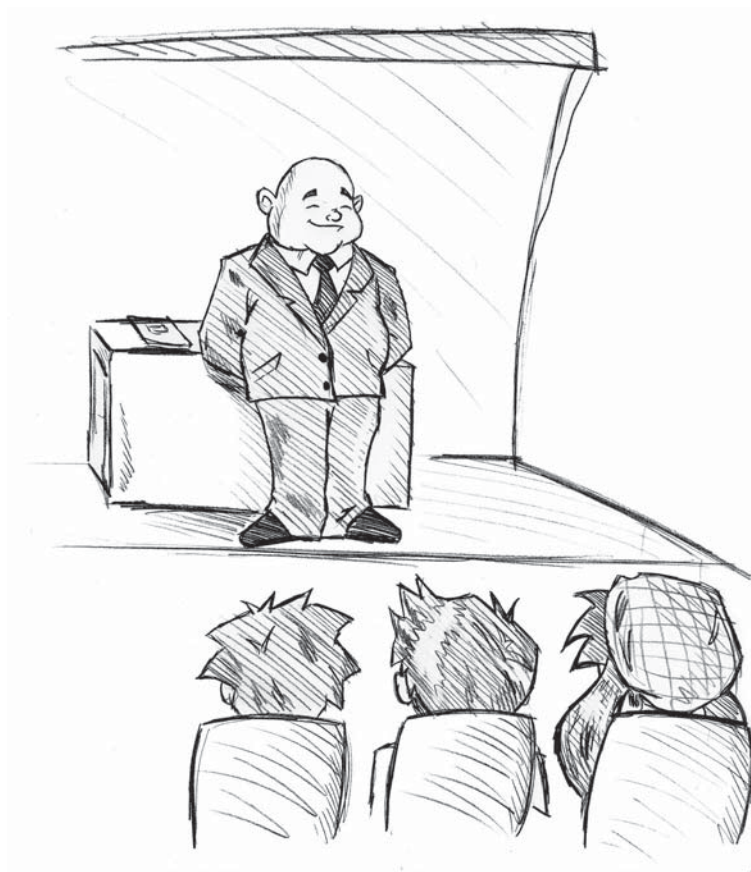
– Kis figyelmet kérek, még egy bejelentenivalóm van! Mivel azt szeretnénk, hogy a változások igenis látványosak legyenek, holnap, azaz pénteken hatalmas Rendezd Át Az Iskolát fesztivált tartunk! Mindenkit megkérünk, hogy hozza be kedvenc együttesének, sportolójának poszterét, de hozhattok saját rajzot, festményt, sőt, graffiti készítésére való festékszórót is! Szeretném, ha jövő hétfőn egy teljesen átalakult iskola...

Elképesztő dübögés, éljenzés töltötte meg az ebédlőt. A gyerekek talpra ugrottak, néhányan felmásztak az asztalokra, harsogva éltették az igazgatót. Vastaps dörgött, és a hetedikesek skandálni kezdték, hogy „Ren-dezd-át! Ren-dezd-át!”

Várkony a fűtéscsőbe kapaszkodva együtt kiabált a tömeggel. Magával ragadta a lelkesedés: az iskola végre tényleg olyan hely lesz, ahol jól érezheti magát! Hangát kereste a szemével, és amikor végre megtalálta, nehezen hitte el, amit látott.

A lány nem tapsolt, nem ujjongott, mint a többiek, hanem gondterhelt tekintettel figyelte az igazgatót.

– Jónás Várkony, te már megint úgy gondolkodsz, mint egy szellemi fogyatékos papucsállatka! – magyarázta hazafele menet Hanga. A fagyos föld szárazon

csikorgott a bakancsaik alatt. – Egy iskola nem attól lesz izgalmas hely, hogy mindenki becipeli a menő cuccait. Ebből csak az lesz, hogy egy-két nagyfejű villogni fog, de az órák ugyanolyan unalmasak maradnak.

– Szerintem igenis jó fej az igazgató! Végre valami olyasmi történik, ami érdekessé teszi a...

– Szerintem meg néhány idióta popsztár képe egyáltalán nem teszi érdekessé mondjuk Éva néni óráit! De nem is ez a fő baj. Hanem az igazgató...

– Mi bajod van Mórácsival?

– Fogalmam sincs – bizonytalanodott el Hanga. Várkony soha nem látta még ilyennek.

– Hát, ha neked fogalmad sincs, akkor biztosan nincs vele semmi baj! – mondta biztatóan a lánynak.

– Hát éppen ez az! – sóhajtott Hanga – Tudod, hogy általában egész jól kiigazodom az embereken. De Mórácsi... Mórácsiról semmit nem tudnék mondani.

– Ugyan már, ne rágd magad! – legyintett Várkony.

– Inkább azon gondolkozz, mit hozol a a suliba! Én egy Kárpát Kupa posztert biztosan, egy Muse-képet, és megpróbálom elkérni anyutól az Országos Néptáncatalálkozó plakátját, mert azon rajta vagyok én is.

– Egy országos plakáton? – nézett fel elismerően Hanga.

– Aha. Tavaly megnyertem egy olyan tehetségkutató izét, gondolom, azért raktak rá. Szóval, te mit hozol?

– Nem is tudom – vonogatta a vállát a lány. – A régi lakásban klasszul tele volt képekkel a szobám, de nem tudtunk mindent magunkkal hozni. Azért majd körülnézek.

A másnapi délutáni Rendezd Át Az Iskolát fesztiválhoz képest a riói karnevál lapos és eseménytelen semmiségnek tűnt. Minden osztályból hangosan bömbölt a zene, diákok szaladgáltak hónuk alatt összetekercselt képekkel, tanárok cipeltek létrákat, néhány felsős festékszóróval dekorálta a fiúvéce ajtaját.

Az ötödik bében is remek volt a hangulat. De ugyanakkor kissé feszült. Az összehordott plakátokkal a Nemzeti Színház minden helyiségét ki lehetett volna dekorálni – a mosdókat és a zsinórpadlást is beleértve –, nemhogy egyetlen tantermet. Nem csoda, hogy minden egyes értékes négyzetcentiméterért késhegyig menő küzdelem folyt.

– Szó sincs róla, hogy még egy focicsapat képét kirakjuk! – sipítozott Kovács Noncsi. – Három bőven elég!

– Nehogy már! – hőbörgött Ádám Dávid. – Ha kint lehet a Reál és a Barca, meg az a béna Juventus, akkor ki kell tennünk a Bayern Münchent is!

– De ha ide teszed, akkor nem fér ki a One Direction poszterem! – ellenkezett a lány.

– De igenis kifér, csak a szélére lóg rá egy kicsit!

– Még hogy kicsit? Eltakarja Niall fél arcát!

– Abból a majomból ennyi is sok! – felelt Dávid, és megpróbálta arrébb hajtani az együttes képét.

Sajnos túl nagy sikerrel: a vékony újságpapír elszakadt, és Niall fél arca Dávid kezében maradt.

– Ha Niall majom, akkor te meg a focistáid vadállatok vagytok! – visított Noncsi. – Hülye gyerek, összetépted! A kedvenc poszterem! Dedikálva van, a bácsikám küldte Londonból!

– Ezért megmondalak! – szólt közbe Major Eszti, és az osztályfőnökhöz fordult. – Giza néni, a Dávid nem hagy minket! És eltépte Noncsi plakátját!

– Jól van, nyugalom, gyerekek – próbált úrrá lenni a helyzeten a tanárnő. – Egyeztetek meg szépen! Dávid, hogy képzeled ezt? Meg kell ragasztanod a képet, és segíts feltenni a lányoknak. Ha nem fér fel, akkor vedd le a focistákat! Ne ellenkezz, édes fiam, hanem fogd a celluxot! Dér, azonnal gyere le a létráról, a

plafonra nem ragasztunk semmit! Radnai, az ablakról szó sem lehet! Sós, ne gombostűzz LOL-os kártyákat a függönyre! Nórikám, elég három pónis kép! Várkony, értem, hogy te vagy azon a plakáton, de akkor sem kell az okostáblára tenni!

Egyedül Sárlóki Hanga ült hűvös nyugalommal a padjában. Egyetlen képeslapot hozott magával – egy megsárgult, ezeréves képet, ami egy hegedülő detektívet ábrázolt –, azt pedig már régen felcelluxozta a saját padjára.

4. FEJEZET,

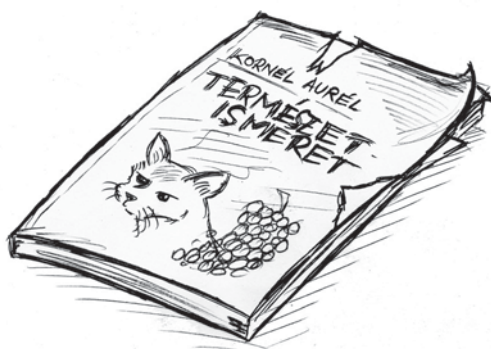
MELYBEN EGYRE MELEGEBB LESZ A HELYZET

– UNATKOZOL, JÓNÁS VÁRKONY? – bökte oldalba kárörvendő képpel Hanga a padtársát. A fiú morgott valamit válaszképpen, aztán megpróbált minden idegszálával Éva néni monoton hangjára figyelni. A tanárnő éppen a vízpart élővilágát fojtotta tömény érdektelenségbe.

Bármennyire is érthetetlennek tartotta Várkony, Hangának igaza lett: a múlt heti Rendezd Át Az Iskolát buli óta egy kicsit sem lett izgalmasabb hely a Kövesparti Általános Iskola. Sőt, ha lehet, még rosszabb lett a helyzet. A falak ki sem látszottak a harsány posztterek és plakátok alól, és némelyik alsós egy szekérdérényi plüssállattal érkezett reggelente, a szünetekben pedig az eddigi bandázás, ökörködés helyett szinte mindenki a kütyűjét nyomkorászta. Ha valaki nem volt olyan szerencsés helyzetben, hogy a Mikulás vagy az angyal ilyesmivel örvendezettette volna meg, akkor valamelyik osztálytársa vállá felett ágaskodva bámulta a kijelzőt.

Az órák pontosan ugyanolyanok maradtak, mint a Nagy Változás előtt: amelyik tanár érdekesen tudott tanítani, az nem lett unalmasabb, az Éva néni féle többség viszont egy fikarcnyival sem erőltette meg jobban magát.

Ráadásul az is kiderült, hogy a teremablakok, amiket ősszel cseréltetett ki az új igazgatóság, balesetveszélyesek. Taki bácsi, a gondnok mindegyiket bezárta, és leszerelte róluk a kilincseket, így szünetekben képzelenség volt szellőztetni.

A meleg-büdös pártiak ennek határozottan örültek, de a hőség, ha lehet, még álmosítóbbá tette az iskolai létet. Hetente kétszer-háromszor persze megjelent Taki

bácsi is, hogy a szünetben kiszellőztessen egy-egy termet. Ilyenkor a neje is vele tartott az elmaradhatatlan porszívójával, és ketten egyszerre letudták a takarítást is, a szellőztetést is.

Egyetlen említésre méltó dolog törté meg a hétköznapi szürke sorát: egyik reggel Kovács Noncsi megállt a híres, dedikált OD-kép előtt, nézegette egy ideig, aztán bűnbánó arccal odasomfordált Ádám Dávidhoz:

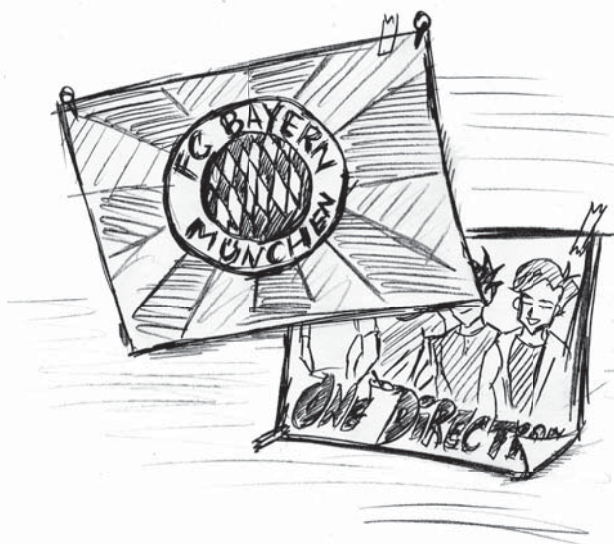
– Figyi, most jöttem rá, hogy összesen hét One Direction poszter van a teremben. És ezen kifejezetten bénák a srácok, nem csak Niall, akinek össze van celluxozva az arca, hanem a többiek is.

Szóval, ha gondolod, akkor leveheted, és tedd fel helyette azt a focis képet...

Dávid egy percig moccanni sem tudott a csodálkozástól. Aztán odatolta a székét a fal mellé, és villámgyorsan – még mielőtt Noncsi meggondolja magát – kicserélte a képeket. A viharvert OD-posztert hálásan nyomta a lány kezébe.

Ekkor már az egész osztály a jelenetet figyelte. Arra számítottak, hogy Noncsi összehajtogatja, és elteszi a képet, de nem ez történt.

A lány egy ideig nézegette a celluxszal megreparált posztert, aztán mély sóhajjal a szemeteshez lépett, és belegyúrte.

A lányok egy emberként hördültek fel.

– Normális vagy? – suttogta elkerekedett szemmel Bogi – Ez egy dedikált...

– Értéktelen vacak – motyogta Noncsi. – Egyáltalán nem lényeges...

Értetlenkedés zaja töltötte be a termet. Sárlóki Hanga gondterhelten ráncolta vörös hajjal keretezett homlokát.

A rengeteg játéknak a felét persze szinte az első alkalommal elhagyták a gyerekek. A folyosón szanaszét heverték a gazdátlan pónik, a padfiókokban elkallódott MP3-asok és Nintendók, a tornaöltözőkben otthagyott Verdás meg Pókemberes tornazsákok porosodtak.

– Figyelem, ma, a szünetekben talált tárgyak börzét rendezünk az ebédlőben! – harsogott egy reggel, az első óra után Mórácsi igazgató úr a terem ajtaja fölé szerelt hangszóróból. – Minden szünetben két évfolyam diákjai válogathatnak az elhagyott holmik között. Az elsősökkel és az ötödikesekkel kezdünk! A megjelenés mindenkinek kötelező!

Morogva, hóbörögve indult ki az osztály a teremből, le a lépcsőn az ebédlő felé. A folyosón aztán nem várt akadályba ütköztek: Taki néni vonszolta maga után csillogó szuperporszívóját. Szegény Maszák Karcsi –

aki szokás szerint Kamilla szép arcát kutatta az áások között – nem vette őt észre. Nemcsak hogy nekiütközött a vadiúj masinának, hanem bármelyik világhíres csatárt megszégyenítő, hatalmas ívben át is esett rajta. Szégyentől vörös füllel és vérző orral próbált feltápázkodni, de Taki néni nem hagyta.

– Te meg hol hordod a szemedet, fiacskám? Mit képzelsz? Nekimész ennek a méregdrága masinának? Nagyon ajánlom, hogy rendesen működjön, különben megnézheted magad! – káromgott a takarítónő, és nem törődve a sérült fiúval, az orrát szinte a géphez nyomva vizslatta az esetleges sérüléseket.

– Ez a vénasszony egy igazi boszorkány! – csóválta a fejét Hanga.

– Hihetetlen – csatlakozott Noncsi. – Pedig tavaly még ő volt a legjobb fej az egész suliban. – Ha valamit elvesztettél, segített megkeresni. Nekem háromszor is megtalálta a telómat, és kétszer a tornacsukám felét.

– Mostanában meg már azért is leordítja a hajadat, ha egy morzsa a földre esik az uzsonnádból – csóválta a fejét Luca.

– Nem tudnátok leszállni a nagymamámról? – vakantott rájuk Takács Csabi, de a lányoknak eszük ágában sem volt abbahagyni Taki néni szapulását.

– Teljesen becsavarodott – tódította Bogi –, a múltkor

fel akarta hívni a mamámat, csak azért, mert... jaj, a teremben hagytam a telefont!

Hanga és a többiek nem tudták meg, miféle főbenjáró bűnért akarta Taki néni felhívni Bogi mamáját: a lány elviharzott, vissza a tanterembe. Nem véletlenül ijedt meg. Idén már két készüléket is elhagyott, igaz, özvéniz előtt készült, ócska vackokat, nagynénik meg unokatesók lehasznált dolgait. Amikor karácsonyra végre megkapta élete első iPhone-ját – bár ez sem volt vadonatúj darab, valami távoli rokon nőtte ki –, megesküdött, hogy élete végéig vigyázni fog rá. Vagy legalább is addig, amíg a zsebpénzéből nem tud magának venni egy újat. Ami, tekintve Bogi havi zsebpénzének mértékét és egy új okostelefon árát, nagyjából nyolcvan év lett volna; bár a kislány reménykedett, hogy a bevételei idővel nőni fognak. Addig is hatalmas becsben tartotta a készüléket: naponta tisztította az érintőképernyőt, rózsaszín-ezüst tokot vett neki, és soha, de soha nem tette ki a pulcsija zsebéből – még akkor sem, amikor tilos volt telefont hordani a suliba.

És most tessék, alig telt el egy hónap, és elhagyja!

Bogi végigszaladt a folyosón, fel az emeletre. A lépcsőn elhúzott a még mindig dohogó Taki néni mellett, és már nyitotta volna a terem ajtaját, de a félelmetes fizikatanár, Gáth az útját állta.

– Neked nem az ebédlőben kellene lenned? – kérdezte szenvtelen hangon.

– Igentanárúrde-fennfelejettema-mobiltelefonomat – hadarta Bogi.

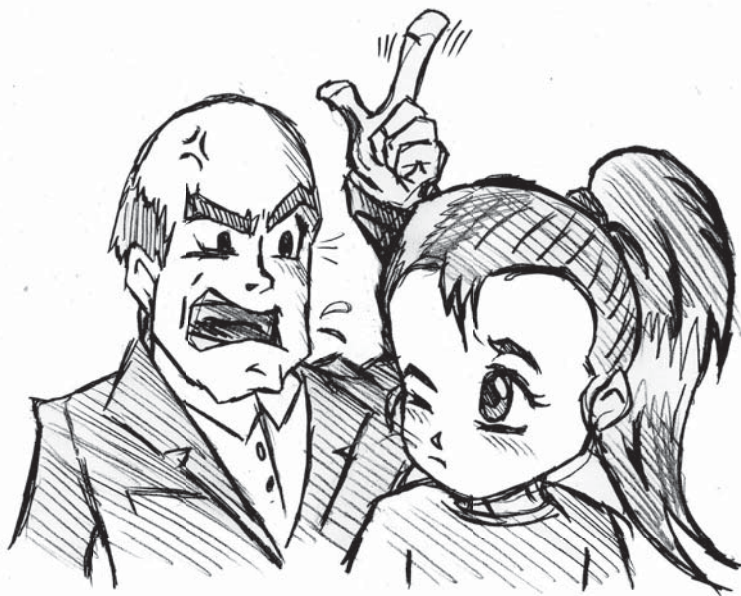
– Nocsak, nocsak. Milyen telefonról volna szó? – folytatta a vallatást Gáth.

– Egyájfon-háromgéés-tanárúrkérem – próbált levegőhöz jutni a lány.

– Csak nem karácsonyra kaptad? – kérdezősködött tovább a tanár.

– Deigen-tessékmegengedni-hadmenjekbeérte – Bogi lassan lihegésből szipogásba váltott.

– Sajnálom, de most nem töltheted ezzel az idődet!

Az igazgató úr világosan elmondta, hogy minden ötödikesnek az ebédlőben kell...

– Csakfelkapoma-telómatés-mármegyekis – próbálkozott a kislány.

– Lehetséges, hogy nem beszéltem világosan? – dörrent rá Gáth. – Tíz perc múlva megtalálod a telefonodat! Ne aggódj, semmi baja nem esik! Most pedig tűnés lefelé!

Bogi ijedten indult vissza a lépcső felé.

Ahogy elment Taki néni mellett, úgy érezte, hogy az asszony szomorú együttérzéssel figyeli.

– Itt van, látod? Tényleg nem lett semmi baja! – nyugtatgatta Noncsi szünet végén a barátnőjét. Bogi még mindig sápadtan, szipogva szorongatta a kis rózsaszín tokba bújtatott telefont.

– Ha Gáth engem kapott volna el, én is be lennék tojva – érzett együtt Dér.

– Az a pacák nagyon gáz – bólogatott Radnai.

– Olyan, mint egy eszelős múmia – tódította Soós.

– Egyáltalán nem eszelős, de tényleg nincs vele minden rendben – bólogatott Hanga.

Az osztály még egy ideig háborgott a tanár miatt, aztán szépen mindenki előpakolta a nyelvtanfelszerezését. Néhányan levették a pulóverüket, mert a terem-

ben kezdett elviselhetetlen lenni a meleg. Várkony jól meghúzta a kulacsát – karácsonyra igazi csikóbőrös kulacsot kapott a nagymamájától, azóta abban hordta magának az Ice Tea-t –, és felkészült újabb negyvenöt perc semmittevése.

Másnap reggel még az iskolaudvaron gyülekeztek a gyerekek, de a megdöbbentő hír már mindenkihez eljutott.

– Komolyan mondom, rátukmálta arra a kis szerencsétlenre – magyarázott a jól értesültek fölényével Kovács Noncsi. Az ötödik bé áhítattal hallgatta a történeteket.

– Ültünk a téren a hintákban, ahogy szoktuk, Hanga, Bogi és én, és Bogi meg akarta nézni a facebookot. Szóval tök normális volt, meg minden. Aztán jöttek a kicsik, és persze az egyik elkezdte lesni a Bogi telóját, de ő most nem kezdett el nyafogni, meg nem zavarta el a pisiseket, hanem egész kedves volt velük. És akkor az a kis szeplős-képű srác benyögte, hogy jaj, de szeretne egy ilyen, de a szülei úgysem vesznek neki soha, erre a Bogi azt mondta, hogy várjon csak... és két perc alatt letörölte róla a képeket meg letiltotta a face-t... és egyszerűen odaadta neki. A kiskölök persze mondta, hogy ezt nem szabad, de Bogi egyszerűen nem hagyta békén. Ugye, Hanga?

Most meg a Bogi szülei itt verik az asztalt az igazgatóiban, szegény kiskölök, hát nem lennék a helyében.

Hanga szó nélkül bólogatott. Aztán hozzátette:

– Hát, lehet, hogy nemsokára a helyében leszünk.

Az udvari bejárat lépcsőjéről ugyanis Giza néni süvöltött az osztály felé:

– Kovács! Sárlóki! Kislányok, gyertek ide szépen, az igazgató úr ki akar kérdezni titeket!

– Na neee – grimaszolt Noncsi, de látszott rajta: nagyon tetszik neki, hogy az események kellős közepében lehet. Futva indultak az osztályfőnök felé, a többiek meg szépen szétszéledtek, ment mindenki a dolgára.

Az igazgatói irodába rengeteg ember zsúfolódott be. Néhány tanár, köztük a félelmetes Gáth, Bogi és a szülei, Noncsi, Hanga, és persze Székely Zsombi, a holdvilágképű kis másodikos.

A kisfiú egy marék színes ceruzát és egy összehajtogatott írólapot szorongatott az egyik kezében, a másikban egy papírzsepi volt, azzal a könnyeit meg az orrát törölgette.

Mórácsi már negyedszer kérdezte végig a történetet, de hiába állította a három lány és a fiúcska, hogy Bogi csak úgy odaadta a telefont Zsombinak, a felnőttek egyszerűen nem hittek nekik.

A híres rózsaszín tokos iPhone az igazgató előtt feküdt, az asztalon.

– Hogy adhatta volna oda? Hiszen erre vágyott már egy éve! Hónapok óta nyaggatott minket! – magyarázott Bogi apukája. – Az a kis piszok biztosan elvette, és...

– Elnézést, hogy beleszólok – köszörülte meg a torkát Hanga. – De szeretném Önöket megkérni, hogy ha nem hisznek nekünk, higgyenek legalább a tényeknek. Teljesen nyilvánvaló, hogy Zsombi nem lophatta el Bogi telefonját.

A felnőttek meghökkenve bámultak rá, de ő rezzenéstelen arccal folytatta.

– Egyrészt: a telefonból minden fontos adat ki lett törölve. Nyilvánvaló, hogy ezt csak olyasvalaki csinálhatta, aki vagy nagyon jól ért a számítástechnikához, és fel tudja törni egy iPhone biztonsági protokollját, vagy tudja Bogi minden jelszavát. Zsombi még olvasni sem nagyon tud, tehát ezt a gondolatot szerintem elvethetjük. Másrészt: ha valaki ellop egy közismert telefont, nem valószínű, hogy másnap magával hozza az iskolába – főleg nem ugyanabban a tokban, amelyikben a gazdája tartotta. És főleg nem mutogatja mindenkinek az udvaron. Az, hogy Zsombi így tett, vagyis magával hozta a telót, megtartotta és mutogatta a tokot,

pedig nem kimondottan egy fiús darab, nemcsak azt bizonyítja, hogy nem érzi magát bűnösnek, hanem azt is, hogy büszke és egyszerre hálás is. Harmadrészt pedig, aki ellop valamit, az nem akar a megkárosítottnak ilyet adni! – ezzel Hanga a kisfiúhoz lépett, és kivette a kezéből az összehajtogatott írólapot.

A lapon egy rajz volt: Bogit ábrázolta egy óriási szívecskeben, mellette pedig Zsombi keszekusza betűivel ez állt: „köszönm az ajánbékot”.

Hanga és Várkony töprengve baktattak hazafelé a január végi, délutáni szürkületben.

– Nagyon jó fej vagy, hogy így megvédted azt a kiskrapekot – mondta elismerően Várkony.

– Ugyan, egyszerű logika. Ezután már kénytelenek voltak visszavenni a Bogi szülei. A végén még elnézést

is kértek tőle, mondjuk nem különösebben őszintén, de akkor is.

– De azt még mindig nem értem, hogy mi ütött Bogiba. Egy ilyen drága cuccot csak úgy elajándékozni...

– Látod, Várkony, ezt én sem értem. És nem ez az egyetlen dolog, amit nem értek az iskolában. De mindeképpen ki fogom deríteni, mi folyik ebben az unalmasnak tűnő, ám valójában nagyon is titokzatos kisvárosi...

– Hanga, már ötször mondtam, hogy nem kisváros. Kövespatak nem város, csak község – szakította félbe Várkony.

– Jó, akkor helyesbíték. Szóval ígérem, hogy ki fogom deríteni, mi folyik ebben a nagyon is titokzatos községi iskolában. Csak az a kérdés, hogy számíthatok-e rád a nyomozásban.

– Én nem tudom, hogy tényleg folyik-e itt bármi – bizonytalankodott Várkony.

– Hogyhogy nem tudod?! Nem tűnik fel?! Jónás Várkony, legyen már egy kicsit jobb megfigyelőképességed, mint egy tisztességben megőszült földigilisztának! Hát nem történt elég érthetetlen dolog már eddig is? Számíthatok rád, vagy nem?

– Naná, persze, hogy számíthatsz! – felelt már egy kissé lelkesebben Várkony, annak ellenére, hogy a

tisztességben megőszült földigilisza nem esett különösebben jól neki. – Most viszont induljunk haza. Edzés előtt még kajálni akarok, anyu marhagulyást és túrós csuszát ígért mára.

– Oké, menjünk, talán nálunk is lesz még a frigóban kétnapos maradék kínai – fintorodott el Hanga, titkon remélve, hogy Várkony anyukája ismét behívja őt egy kis házikosztra.

5. FEJEZET,

MELYBEN HANGA GYŐZNI AKAR A FARSANGI SULISZTÁR VERSENYEN

– KISLÁNYOM, EGÉSZEN BIZTOS VAGY BENNE, hogy spagettipántos felsőben akarsz a próbára menni? – nézett fel a számítógép monitorjáról egy délután Hanga anyukája. – Tudom, hogy a naptárunkat Pesten felejtettem, de megsúgom neked: február van, méghozzá a legeslegeleje!

– Mami, hidd el, teljesen képben vagyok a dátumot illetően – sóhajtott Hanga. – De ebben az iskolában mindig hihetetlen a meleg. Ne félj, viszek magammal pulóvert is!

Hatalmas pusztit nyomott anyukája homlokára, felkapta a hegedűjét, és kiviharzott a házból. Várkony már a kapuban várta.

– Biztos, hogy jó ötlet volt benevezni a SULISZTÁR-ba? – kérdezte a fiú már vagy ötvenedszer.

– Persze, hogy biztos – nyugtatta Hanga. – Ráadásul nemcsak fellépünk, hanem meg is fogjuk nyerni a versenyt. Várkony, tudod, hogy mi a fődjíj!

– Tudom, tudom! A győztes produkció osztálya egy éjszakát az iskolában tölthet.

– Ha bent alhatunk a suliban, végre alaposabban

körül tudunk nézni... Mert azt te sem tagadhatod, hogy egyre több a gyanús dolog!

Várkonynak eszébe sem jutott volna tagadni, hogy tényleg szaporodnak a furcsa esetek. Bogi telefonja és Noncsi dedikált OD-plakátja csak az első volt a rejtélyek sorozatában. Látszólag semmi közük nem volt egymáshoz, de mindig valami fontos, lényeges tárggyal történt valami.

Ádám Dávid például egy délután bent felejtette az iskolában a futball-labdáját. Méghozzá azt, amit a világbajnok német csapat összes játékosa aláírt! Pedig amikor behozta az iskolába, azt sem engedte meg senkinek, hogy megérintse a lasztit, csak messziről nézhették meg a srácok. Szóba sem jöhetett, hogy rúgjanak vele egyet-kettőt. Ám ebéd után Dávidot mintha kicserélték volna. Megfogta a labdát, csak azért, hogy eldicsekedjen vele néhány nyolcadikosnak is – aztán valahogy elbizonytalanodott. Persze bezsebelte az ámult dicsé-

retekét, de aztán csak letette az öltözőszekrény mellé, és elment angol szakkörre.

És ezek csak az ötödik bében történt esetek voltak, de az egész iskola kukákba dobott Monster High

babákról és elajándékozott fociskártyaalbumokról susmorgott.

Hanga pedig a fejébe vette, hogy a különös dolgok valahogy kapcsolatban állnak a megmagyarázhatatlan meleggel, és úgy gondolta, a megoldást valahol a kazánház közelében kell keresni. Az iskolai ottalvós buli ideális időpontnak tűnt. Rávette tehát Várkonyt, hogy jelentkezzenek a farsangi produkciók versenyére, méghozzá egy néptáncos-hegedűs műsorszámmal.

– Hú, ez lesz az utolsó próbánk a holnapi fellépés előtt! Azt sem tudom, hogyan... – aggodalmaskodott a fiú.

– Ne viccelj már, nagyon jók leszünk. Még soha nem láttam senkit, aki így táncolt volna, mint te. Azt pedig mindenki imádni fogja, amikor én is táncra perdülök hegedülés közben! Szóval ne aggódj, Várkony, szedd össze magad! Táncolni akarok! Győzni akarok! A fődíjat akarom!

A főpróba késő estig tartott. A tornateremben felállított színpad fölé hatalmas, aranyozott betűkkel írták fel: SULISZTÁR! Minden versenyző legalább kétszer próbálhatott a deszkákon, és aki éppen nem a függöny mögött izgult a sorára várva, remekül szórakozott a többiek előadásán. A nyolcadikosok saját verseiket adták elő, néhányan kabarétréfákkal próbálkoztak, több

táncprodukció és zenedarab várt a sorára. Természetesen Kolos és Gyula, Várkony nyolcadikos ikerbátyjai is beszálltak a versenybe: karikásostor-trükkökkel fel-turbózott néptáncbemutatót tartottak.

Hangáék előadása kétszer is vastapsot kapott, pedig a végső meglepetést – hogy a produkció végén ő is beáll táncolni – mindvégig titokban tartották. Persze nemcsak nekik volt sikerük: Simon Katit például, aki egy szál gitárral a *Happy*-t és a *Let it go*-t énekelte, vagy ötször visszatapsolták.

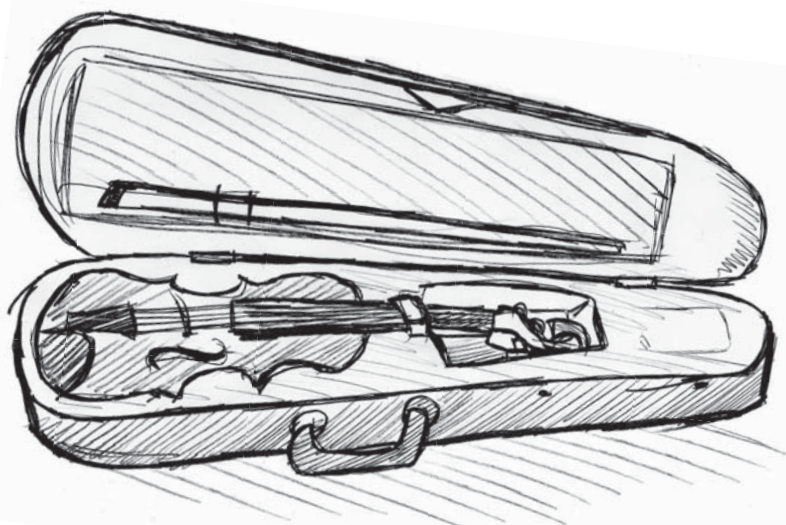
Néhány szülő, köztük Sanya bácsi, Várkonyék édes-apja is eljött az iskolába, hogy a gyerekeknek ne kelljen egyedül hazamenniük a sötétben. Már mindenki szedelőzködött, amikor Lidi néni, a magyartanár új ötlettel állt elő.

– Tudjátok mit! Hagyja itt mindenki a kellékeit, a díszleteket és a hangszereket éjszakára! Beteszünk minden szépen a szertárba! – javasolta széles mosollyal.

– Na, azt várhatják, hogy én itt hagyjam a hegedűmet! – morgott Hanga az orra alatt.

Bezárta a hegedűtokot, a hóna alá vágta, és elindult kifelé a tornateremből.

– Hanga, ne vidd magaddal a hangszered! – szólt utána Gyula. – Felesleges cipekedned, éjszaka már úgysem gyakorolsz.

– Legalábbis őszintén reméljük – tette hozzá kötekedve Kolos. – Különben megint órákon keresztül hallgathatjuk a macskazenédet.

– És anyáék ömlengését, ahogy téged dicsérnek – folytatta Gyula nevetve.

– Nem akarok gyakorolni, de azért inkább hazaviszem – ellenkezett a lány, fejébe nyomta a kockás sapkát, és már nyitotta volna az ajtót, de valaki megfogta a vállát.

– Kislányom, teljesen ésszerűtlen, amit csinálsz – hallotta Gáth hangját. – Odakint nagyon hideg van, a hegedűnek nem tesz jót.

– Annál is inkább, mert rákezdedt a hóesés, nagyon csúszós a járda – tette hozzá Sanya bácsi.

– De már rajtam van a kabát, és nem akarok visszamenni... – próbálkozott Hanga.

– Ugyan már, nem kell visszamenned, majd én beviszem! – ajánlotta a tanár mosolyogva.

– Add szépen oda a hegedűt a tanár úrnak, és induljunk – mondta Sanya bácsi. – Várkony, hol vagy már? Gyerünk haza!

Várkony kigombolt dzsekivel rohant a tornaterem másik végéből.

Gáth szelíden, de ellentmondást nem tűrően kivette Hanga kezéből a hegedűtokot, Sanya bácsi pedig kiterelte a gyerekeket a teremből.

Hanga egyetlen szó nélkül talpalt hazáig. Hiába csábította Várkony, hallani sem akart hógolyózásról, pedig hetek óta hiányolta az igazi, vidéki, havas telet. A három fiú hatalmas csatát vívott, sőt, még az édesapjukat is megfürdették az egyik árokban. De Hanga még csak el sem mosolyodott.

Mikor hazaértek, vakkantott valami köszönésfélét, aztán rohant a kert végi kis házba.

Senki nem volt otthon, csak egy üzenetet talált a konyhaasztalon: „Be kellett mennem a gyárba, feküdj le, puzsi, mama.”

A lány dühösen csapta a kis sárga papírt az asztalra. Tudta, hogy a mama üzemvezetői munkaköre – amit

kész csoda, hogy gyermekét-egyedül-nevelő anyaként egyáltalán megkapott – azzal jár, hogy bármikor berángathatják, ha elromlik valami a gyártósoron. De most mégis mérhetetlenül csalódott volt. A maradék reménye, hogy az anyjával bemennek a suliba, és viszszaszerzik a hegedűt, szertefoszlott.

Hanga idegesen állt egyik lábáról a másikra. Nem tudta, mi történik az iskolában a fontos dolgokkal, de biztos volt benne, hogy valami rossz.

És nagyon nem szeretne volna, ha az történik a hegedűjével is.

Sarkon fordult, és kirohant a kis házból.

Várkony furcsa kaparászást hallott az ablak felől. Álmosan kimászott az ágyból, elhúzta a függönyt, aztán egy pillanat alatt jobban felébredt, mintha egy dézsa jeges vizet öntöttek volna a fejére.

Az ablak alatt Hanga állt a hóesésben, izzadtan és kócosan, de leginkább kétségbeesve. Kockás sapkáját szinte gombóccá gyúrta, és majdnem sírva suttozta:

– Várkony, be kell jönnöd velem az iskolába! Valami érthetetlen dolog történik!

A fiú egy szemvillanásnyit sem gondolkodott: magára rángatta a ruháit, és, hogy ne kelljen az előszobában zajongania, kimászott az ablakon.

Néhány perc rohanás a sötét utcákon, és az iskolánál voltak. A sarkon Hanga megálljt intett.

– Óvatosan! Ne vegyenek észre minket! Menjünk át az utca másik oldalára, és a tuják mögött lopózzunk a bejáratig! – suttogta.

Némán, lábujjhegyen osontak, aztán kikukucskáltak a tujasövény mögül.

A sulis teljesen ki volt világítva, mintha nappal lenne. Ismeretlen, sötét ruhás férfiak járkáltak az épületben. Az iskola előtt egy tartálykocsi parkolt, melyből épp egy csövet vezettek be a pinceablakon.

Az egyetlen ember, akit a gyerekek felismertek, Taki bácsi volt. Fojtott hangon irányította a mogorva munkásokat.

– Mégis mi ez? És mit keresünk itt? – értetlenkedett Várkony.

– Az előbb visszaszaladtam a hegedűmért – felelt Hanga suttogva. – Azt hittem, hogy be tudok lopózni... De nem jutottam be a tornaterembe. Ezek az alakok már itt voltak. Valami nagyon gyanús ebben az egészben!

– Ha a szertárba akarunk jutni, jobb lenne hátulról próbálkozni – javasolta Várkony. – Itt most úgysem tehetünk semmit, és ha észrevesznek minket... gyere!

Visszasettenkedtek a sarokig, aztán futva megke-
rülték az iskola háztömbjét. A hátsó kerítésnél meg-
találták Várkony titkos átjáróját. Átbújtak a drótháló
alatt, és a sötét, üres parkban botladozva eljutottak a
tornaterem faláig.

Az iskola belső udvarán nyoma sem volt semmiféle
nyüzgésnek. A lámpák ugyan égtek, de néptelen volt
minden, ahogy egy rendes iskolában éjjelente ez lenni
szokott. Ám az épületből fény szűrődött ki. Várkony és
Hanga egy mászóka mögül kémlelték a terepet.

Egyszer csak nyílt a tornaterem udvari ajtaja, és Taki
néni lépett ki rajta. Maga után húzta elmaradhatatlan
szuperporszívóját – a hóesésben olyan csíkot hagyott
maga után, mint egy szánkó –, és átvágott az udvaron,
egyenesen a pincelejáratig. Ott valaki kinyitotta neki
az ajtót, és beengedte.

– Most! – suttogta Hanga, és átrohant az udvaron.
Várkony, mit tehetett volna, futott utána. A csúszós

díszköveken majdnem hasra esett, egyensúlyát veszelve szaladt neki a tornaterem ajtajában lihegő Hangának.

Bekukucskáltak az ajtón. Senki sem volt odabent. A terem fényárban úszott, az üresség és a farsangi díszítés furcsává és idegenné tette a jól ismert helyet.

– Maradjtél kint őrködni! – mondta Hanga, és besurrant.

Várkony maradt, bár fogalma sem volt, hogy mit tegyen, ha valaki megjelenik az udvaron vagy a tornaterem közelében.

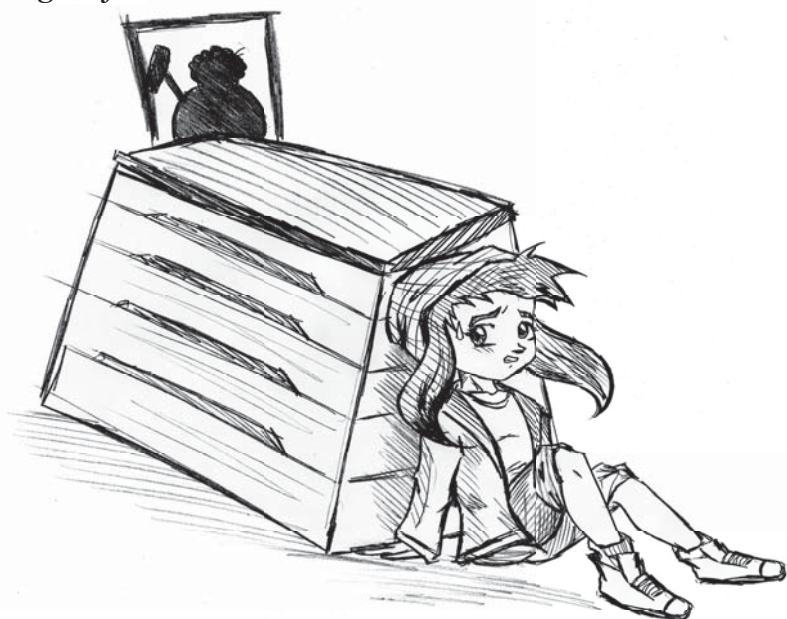
Hanga átrohant a tornatermen, egyenesen a szertár-ajtóhoz. Ott egy pillanatra megállt, és bekukkantott. Azonnal megtalálta a hegedűjét: a többi hangszerrel együtt egy polcon sorakozott. Némelyik hangszer tokja nyitva volt, egy gitár pedig kint hevert a tanári asztalon. Hanga megismerte a hangszert: a nyolcadikos Simon Kati játszott rajta néhány órája.

A lány magához vette és megölelte a hegedűjét, majd indult volna kifelé, de ebben a pillanatban döngve nyílt a tornaterem ajtaja. Taki néni érkezett vissza, maga után vonszolva a porszívót. Hanga egy pillanatra megrémült, aztán visszafordult a szertárba, és bebújt egy tornaszekrény mögé.

Úgy lapult ott, mint egy megfélemlített mókus. Alig mert levegőt venni, és életében először hálás szívvel gondolt a tornaszekrény és a szekrényugrás feltalálójára. Aztán egyszerre csak valami fura, zümmögő hang töltötte be a szertárat.

Hangában birokra kelt a félelem és a kíváncsiság, és néhány másodperc alatt kiütéssel győzött az utóbbi. A lány kikukucskált a rejtekhelyéről, és egyszerűen nem hitte el, amit látott.

Taki néni mogorva, sőt majdnem szomorú arccal, de aprólékos mozdulatokkal porszívózta Simon Kati gitárját.

Várkony eközben tehetetlenül kuksolt az udvaron, egy pad mögött. Iszonyatosan szégyellte magát. Neki őrködni kellett volna, helyett – abban a pillanatban, amikor kilépett Taki néni a pinceajtón – elszaladt, és elbújt az árnyékban! Ó, a bátor dzsúdós! A tavalyi Kárpát Kupa győztese! Egyszerűen megfutamodott!

De akármennyire is szeretett volna tenni valamit, semmi épkézláb dolog nem jutott az eszébe. Csak nézte a csukott tornateremajtót tehetetlenül. Aztán megint nyílt a pince, és egy feketébe öltözött alak indult sietős léptekkel a tornaterem felé. Várkony a kétségbeeséstől majdnem összeesett. Letámaszkodott a földre.

Egy jókora kő került épp a keze ügyébe. Megmarcolta, és összeszedte a bátorságát. Nem szabad, hogy Hangát elkapja ez a fekete fickó!

A férfi közben odaért a tornaterem ajtajához. Kinyitotta – Várkony már lendítette a kezét, hogy megdobja a kővel –, és bekiabált:

– Lentről azt üzenik, hogy tessék jönni azonnal!

Majd sarkon fordult, és visszaindult a pince felé.

Várkony szíve a torkában dobogott. Visszabújt a pad mögé, onnan leste, hogy néhány másodperc múlva Taki néni morogva kijön a tornateremből.

Utána alig egy perccel megjelent Hanga is, kezében a hegedűvel.

6. FEJEZET,

MELYBEN HANGA MÉG INKÁBB GYŐZNI AKAR (ÉS MOST MÁR VÁRKONY IS)

– NYILVÁNVALÓ, hogy az a gépezet nem egyszerű takarítóeszköz – magyarázta hazafele menet Hanga. Még mindig suttogva beszélt, pedig már vagy három utcányira jártak az iskolától.

– Azt mondd, hogy Taki néni kiporszívózta a gitárt? – kérdezte már negyedszer Várkony.

– Igen. Bejött a szertárba, dohogott meg beszélt magában, ahogy mindig szokott, rángatta maga mögött azt a masinát. Aztán anélkül, hogy bedugta volna a konnektorba, bekapcsolta, és elkezdte porszívózni a gitárt.

– Nem hiszem el!

– És a porszívó egyáltalán nem úgy működött, ahogy kellett volna... úgy értem, nem volt különösebben hangos, inkább duruzsolt, mint zúgott, és mindenféle fények futkostak rajta. Nem kellett volna pánikba esnem és kirohannom, amikor elment Taki néni! – mondta dühösen Hanga. – Megnézhettem, bekapcsolhattam volna, vagy...

– Ugyan, én is beparáztam, mikor megjelent az a fekete pasas – vigasztalta a fiú, és egy parkoló autó-

ról letörölt egy maroknyi havat. Gombóccá gyúrta, és eldobta, bele a sötét éjszakába. – Nyugi, lesz még erre lehetőségünk!

– Ilyen lehetőség nem adódik még egyszer – ellenkezett Hanga.

– Dehogynem, amikor a suliban alszik az egész osztály! Akkor valószínűleg nem lesz tele gyanús alakokkal az épület, és simán megléphetünk...

– Rendben, de akkor nagyon jónak kell lennünk holnap – mondta a lány.

– Jók leszünk!

– És, ha a sejtéseink nem csálnak, valami nagyon nem lesz rendben Simon Kati gitárjával – tette hozzá Hanga. – Nem mintha örülnék neki, de most jól jön a dolog. Ráadásul reggel körül kellene néznünk a suliótt. Hátha találunk valami nyomot. Valamit, amiből rájöhetünk, mit keresett ott az a tartálykocsi. Fel tudsz kelni holnap öt óra felé?

– Úgy érted ma öt óra felé? – kérdezett vissza Várkony, és ásítva ránézett a telefonjára. – Jócskán elmúlt éjfél!

– Akkor futás haza! És fél hatkor találkozunk a kapuban. A szüleidnek mondd azt, hogy még egy próbát tartunk.

– Köszönöm, de egyedül is ki tudok találni minden-

féle indokot – mondta egy kicsit sértődötten a fiú, és közben kinyitotta a kertkaput.

– Jól van, na, te érzékeny lelkű... – Hanga kivételesen nem hasonlította Várkonyt semmilyen különleges, esetleg rég kihalt állathoz, hanem inkább elhallgatott. Aztán, mielőtt a fiú bemászott volna az ablakon, csendesen hozzátette:

– Ja, és Várkony... köszönöm, hogy eljöttél velem, meg minden.

Aztán ő is beslisszolt a kis hátsó házba. Az anyukája még mindig nem ért haza, és ennek Hanga kivételesen nagyon-nagyon örült.

Másnap reggel Hanga és Várkony elsőként érkezett az iskolához. A hóesés addigra csillapodott, de mindent legalább arasznyi fehér dunna fedett. Az utcán nem járt még senki. A két gyerek figyelmesen sétált az iskola előtt. Megpróbáltak úgy tenni, mintha csak véletlenül értek volna sokkal korábban oda.

Ahol előző éjjel a tartálykocsi parkolt, csak pár centis volt a hó. Hanga leguggolt, mintha hógolyót gyúrna, és a vonalzójával pontosan megmérte a hóréteg vastagságát.

– Legalább négy órán keresztül itt álltak – mondta.
– Több ember járkált a kocsi körül, és nézd, a pinceablak

előtt is letaposták a havat. Az ablak sokáig nyitva volt, ez nyilvánvaló: a kiáramló meleg elolvasztotta a havat, ezért sokkal alacsonyabb itt, mint a többi ablak előtt. A csőben pedig, ami a tartályba vezetett, valamilyen fekete folyadék folyt... Nézd csak, Várkony! Apró cseppek, elszínezték a havat is egy bizonyos magasságban.

Hanga a kezébe vett egy fél marék koszlott havat, és addig dörzsölte a tenyerében, míg teljesen elolvadt, aztán figyelmesen megszagolta a tenyerét.

– Olaj – mondta –, méghozzá fűtőolaj. Csak az a kérdés, hogy vajon a tartálykocsiból pumpálták a pincébe, vagy éppen fordítva?

– Gondolom, a kocsiból a pincébe – felelt Várkony.

– Olajjal fűtik a kazánt. Több hatalmas tartály van odalent. Nem valami modern megoldás, a diri mondta is, hogy idén felújítják. Lehet, hogy tegnap töltötték fel.

– Várkony, te már megint csupán egy borsónyi részét használsz az agyadnak – nézett fel Hanga mérgeesen. – Szerinted ki szállítana éjnek évadján fűtőolajat egy iskolába? Ráadásul a cseppek formájából és helyzetéből arra következtettek, hogy a csőből csak akkor csepegett olaj, amikor az ablakból kifele húzták. Tehát a kocsit éppen megtöltötték olajjal! Valami nagy disznóság van e mögött!

– Oké, majd kiderítjük, amikor a suliban alszik az osztály – csitította a fiú. – De most már állj fel, egyre többen jönnek. Nem szeretném, ha valakinek feltűnne, hogy szaglászunk.

Hanga és Várkony a szünetekben is csak az előző éjszaka titokzatos történéseiről tudott beszélni: a tартálykocsiról, Taki néni porszívójáról, ami, mint kiderült, biztosan nem takarításra való és a fekete ruhás férfiakról. A többieket viszont csak a farsang érdekelte, a jelmezverseny és a SULISZTÁR. Hangáékon kívül még két csapat indult az osztályból: Bogiék egy táncot tanultak be, Dér, Radnai és Soós pedig, The Magical Friends néven, bűvésztrükkökkel készült.

Tanításról aznap szó sem lehetett: a tanárokat is sokkal jobban érdekelte a farsang, mint a János Vitéz vagy a pun háborúk. Amikor pedig végre kicsöngettek az utolsó óráról, mindenki úgy rohant haza átöltözni, mintha üldözték volna.

Négy órakor kezdődött a buli: az alsósok jelmezversenyét játékos vetélkedő követte, aztán tombola – de legjobban a SULISZTÁR fellépőit várta a publikum.

A szereplők a szertár mellett elkerített területen szorongtak. Lidi néni és Bertold bácsi kiosztották a

hangszereket és a kellékeket. Hanga tartott tőle, hogy valaki észreveszi, hogy a hegedűjét nem a szertárból veszi elő, de szerencsére Gáthnak nyoma sem volt, Lidi néni pedig kezdett összezavarodni a rengeteg produkció, világítás, zene és egyebek között.

Aztán elkezdődött a SULISZTÁR. A háromtagú zsűri – Mórácsi igazgató, egy lelkes anyuka és Vidróczky, az énektanár – köszöntötte a versenyzőket, és máris színpadra állt az első fellépő.

A közönség minden számot fergeteges tapsviharral és éljenzéssel jutalmazott. Volt, amit kétszer vagy háromszor is visszatapsoltak. Simon Kati produkciója nem tartozott ezek közé. Nem volt hamis az éneke, sőt, a gitár is remekül szólt – csak a vidámság, a lényeg hiányzott az előadásból.

Ezen mindenki nagyon meglepődött. Hangát és Várkonyt kivéve.

A két gyerek az egyik pillanatban még a színpad mögött gratulált a Magical Friends-nek, a másikban pedig már a rivaldafényben állt. Várkonyon a megszokott néptáncos szerkó volt: fekete csizma, fekete szűk nadrág, bő fehér ing, kalap a szemébe húzva, bot a kezében. Hanga vörös haját a kockás sapka alá gyűrte, de nem a megszokott stílusában öltözött fel, hanem úgy nézett ki, mint egy utcai táncos Harlemből:

szakadt farmer, tornacsuka, pulóver. A kezében pedig a hegedűje.

Amikor rákezdett egy dunántúli legényesre, senki nem lepődött meg különösebben. Várkonyt már többször látták táncolni, mindenki tudta, hogy nagyon jó – de ami következett, arra nem számított senki. Hanga ugyanis egyáltalán nem úgy hegedült, ahogy egy ötödikes gyerekből kinézné az ember, hanem úgy, mint egy igazi, felnőtt, színpadhoz szokott művész. Könnyedén, mosolyogva játszott, egyetlen hamis hang nélkül. Aztán amikor újakezdte a dallamot, egyre vadabbul, egyre gyorsabban húzta. Itt-ott meg is változtatta: a hangzás valahogy modernebb lett.

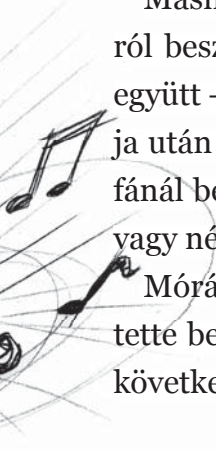
Várkony mozdulatai is megváltoztak. A néptánc lépéseit street dance-elemekkel kombinálta. A közönség füttyökkel, bekiabálásokkal jutalmazott egy-egy látványos figurát.

Amikor harmadszor kezdődött újra a dallam, Hanga, aki eddig a színpad szélén állva hegedült, komótosan középre sétált, szembe fordult Várkonnyal – és ő is táncolni kezdett. Pontosan utánozta a fiú lépéseit, anélkül, hogy egyetlen hamis hangot fogott volna a hangszerén.

A közönség állva tapsolta végig az utolsó percet. Amikor befejezték az előadást, orkánként söpört

végig a tornatermen az ováció. Aztán a színpad mögött a többi versenyző – Gyula és Kolos vezetésével – felemelte, és a magasba dobálta Hangát és Várkonyt.

Másnap az egész község a két gyerek produkciójáról beszélt. Várkony, aki – szombat lévén, bátyjaival együtt – már reggel hétkor a piacon cipelte az anyukája után a megtömött szatyrokat, minden második kofánál bezsebelhetett egy-egy dicséretet, vállveregetést vagy néhány apró ajándékot.

Mórácsi igazgató úr hétfő reggel személyesen jelentette be az iskolarádióban Várkonyék győzelmét, és a következő pénteket jelölte ki az iskolai éjszakázásra.

7. FEJEZET,

MELYBEN AZ ÉJ LEPLE ALATT FÉNY DERÜL NÉHÁNY TITOKRA

PÉNTEK DÉLUTÁN az ötödik bé birtokba vette az iskolát. Hálózásokkal, matracokkal felpakolva érkeztek a gyerekek. Giza néni két tantermet jelölt ki alvásra: a hetedik ásokét a lányok, a nyolcadikosokét meg a fiúk kapták. A saját termükben felállítottak két hatalmas hangfalat, a tanári asztalt telerakták csipsszel és egyéb csemegékkel, és már indult is az éjszakába nyúló buli.

A hangulat fergeteges volt. Csupán egyetlen probléma adódott: a fűtőtestek ontották magukból a meleget, és még mindig nem lehetett kinyitni a balesetveszélyes ablakokat. De a legtöbb gyerek felkészült a hőségre: a lányok nyári szoknyácskáiban, a fiúk meg tornatrikóban és sortban rohángáltak a folyosón.

Giza néni néhány játékkal is készült, aztán, bár ezt senki nem hitte volna róla, beállt a lányok közé táncolni. Hanga is csatlakozott a csajokhoz: egész este velük volt, és éjfél után úgy ment el aludni, hogy Várkonyt egy szóra sem méltatta. Ám a fiúnak ez nem esett rosszul. Pontosan tudta, hogy ez is a terv része. Semmiképpen sem akarták, hogy bárki megsejtse, mesterkednek valamiben, ezért ő is elvonult a fiúkkal a hálótermükbe,

és amíg Giza néni be nem parancsolta őket a hálózásáikba, teljes átéléssel játszott Takács Csabi vadonatúj Play Station-jével, amit Dér, Radnai és Soós pár másodperc alatt összekötött az okostáblával.

Éjjel fél háromkor azonban mind a ketten ott voltak a lépcsőfordulóban. Várkony méretes zseblámpájával idegesen ütögette a pizsamáján feszítő Batman fejét, Hanga meg olyan alaposággal gyúrte az utolsó tincsét is a kockás sapkája alá, mintha legalábbis fotózásra készülne.

– Muszáj neked mindenhová ebben a kockás rémségben jönnöd? – kötekedett idegességében Várkony.

– Igen, muszáj. Apámtól kaptam, azt mondta, hogy szerencsét hoz. És a szerencse most ránk is fér, szóval ne kötekedj, hanem irány a pince! – adta ki Hanga suttogva az utasítást

Lábujjhegyen lopóztak lefelé. A kihalt földszinti folyosón így is visszhangzott minden lépésük. Amikor pedig Várkony nekiment egy szemetesnek, és fölborította, a robaj menydörgésnek hatott.

– Úgy közlekedsz, mint egy triceratopsz! – sziszegte Hanga. – Megkérhetnélek, hogy nézz a lábad elé?

– Hiába nézek, nem látok semmit – felelt a fiú. – Mi lenne, ha végre felkapcsolnám a zseblámpámat?

– Szó sem lehet róla! Csak, ha leértünk a pincébe, addig felesleges kockázat lenne! Az udvarról épp elég

fény szűrődik be – ellenkezett a lány, és tovább lopakodtak a pincelejáró irányába.

A folyosó ablakain az iskolaudvarra lehetett látni: most itt is teljes volt a csend. Csupán néhány lámpa égett, de az erejük megsokszorozódott a jócskán elkoszolódott és összetaposott havon. Az ablakokon át beszűrődő sárgás fény sejtelmes árnyékokat varázsolt a padlóra. A gyerekek néhány percig mozdulatlanul lapítottak az egyik öltözőszekrény mellett, és csak akkor mertek továbbmenni, amikor megbizonyosodtak, hogy a felborított szemetes zaja senkinek nem tűnt fel. Odaértek a folyosó végéről nyíló pincelejáráthoz, de a vasajtót zárva találták.

– Menjünk ki az udvarra, és próbáljuk meg onnan!

– ajánlotta Várkony.

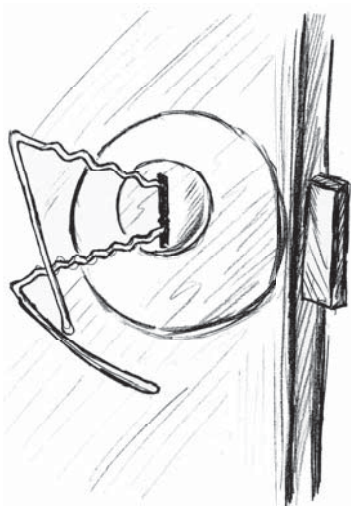
– Ugyan már, kinek jelenthet akadályt egy bezárt ajtó? – vigyorgott Hanga. Levette a sapkáját, letette az ajtófélfára mellé, és feltűzött hajából előhúzott két hosszú hullámcsatot. – Na, most vedd elő a zseblámpát, és világíts ide!

– Azta, mint a filmekben – suttogta elismerően a fiú.

– Apai örökség – magyarázott Hanga, miközben a két csatot beleügyeskedte a zárba. – Apa nagyon hanyag fickó volt. Illetve még most is az, csak most már nincs velünk... de nem ez a fontos. Egy csomószer el-

hagyta a kulcsait... viszont az én hajamban mindig voltak csatok. És ellestem tőle, hogy csinálja... egyáltalán nem nagy szám... kész is van.

A vasajtó nyikorogva nyílt ki, a két gyerek pedig még egyszer óvatosan körülnézett a folyosón, aztán elindultak le, Taki néniék birodalmába.

Úgy tűnt, hogy a pince is teljesen néptelen. A helyhez illő hűvös helyett itt is elképesztő forróság volt.

– Keressük meg a szuperporszívót! – mondta Várkony.

– Előbb nézzünk körül az olajtárolóban – ellenkezett Hanga. – Az úgyis itt van, a lejárattól nem messze. Lehet, hogy később nem lesz rá lehetőségünk...

Várkony úgy ismerte az iskola pincéjét, mint a tenyerét. Néhány évvel ezelőtt még egy csomó délutáni szakkört itt tartottak, ő például kerámiázni járt ide, de régen itt volt a fotósszakkör is. Mivel idén ősszel új technikatermet kapott az iskola, a diákoknak már nem sok keresnivalójuk volt odalent. Csak a nyolcadi-

kosoknak maradt egy klubszobájuk, egy kicsi, szőnyeges-tükrös terem, ahol Liza nénivel megbeszélhették az ügyes-bajos dolgaikat, hetente kétszer pedig Bertold tanár úr jogát oktatott a végzősöknek.

Az olajtároló ajtaja nem volt bezárva. Várkony és Hanga beslisszolt a nehéz szagú raktárba. Magukra csukták az ajtót, és Várkony felkapcsolta a villanyt.

– Hé, te időskori agylágyulásban szenvedő éti csiga! – csapott a kezére Hanga. – Szeretnéd, ha egy percen belül nyakunkon lenne Taki bácsi? Esetleg valaki még rosszabb? Neked tényleg fogalmad sincs arról, mit jelent valamit titokban csinálni? Nem akarsz, mondjuk, kiírni a facebookra...

– Nyugi már! – nyugtatta sértetten Várkony. – Nem írok ki semmit sehová. Inkább nézzünk gyorsan körül!

Hanga még mindig dohogva, óvatosan körbejárt a raktárban. Hat-hét kisebb hordó és három, több ezer literes olajtartály sorakozott egymás mellett. A lány óvatosan megkocogtatta az egyiket. A tartály üresen kongott.

– Ez is tök üres – szólt a másik hatalmas tartály mellől Várkony.

– És a harmadik is. Valószínűleg mindet kiszivattyúzták a múlt héten. Csak azt nem tudom, akkor mivel csinálják ezt a hihetetlen hőséget. Mert, hogy nem olajjal, az biztos. Gyerünk tovább!

Kilopakodtak a raktárból, és csendesen beljebb merészkedtek. Közben Várkony átesett egy fal mellé állított jókora ládán. Kiáltani nem is mert, pedig eléggé megütötte magát, csak csendesen szitkozódott; nem szeretne volna, ha Hanga mondjuk, rogyant fonálféregnek nevezi.

– Ez itt a kazánház, a raktár mellett. Ide is be kellene néznünk – mondta Várkony. – Mellette van Taki bácsi műhelye, ott tartja a szerszárait. Amolyan gondnoki

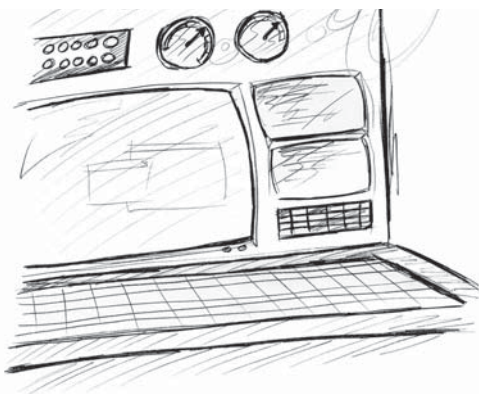
szoba is, kis kuckó Taki bácsinak meg Taki néninek. Tavaly még egy csomószer lejártunk hozzájuk, Taki bácsi mindenfélét megszerelt nekünk, de mostanában már Csabit sem fogadják nagy örömmel.

– Nyilvánvaló, hogy rejtegetnek valamit. Menjünk először a szerszámoskamrába! – indult Hanga.

A kamra ajtaját is zárva találták, de szerencsére ez sem volt bonyolultabb vagy modernebb, mint a pinceajtóé. Ám amikor beléptek, és Várkony a zseblámpájával körbepásztázta a szerszámoskamra falait, leesett az álluk.

– Fantasztikus – nyögte ki nagy nehezen Hanga. A hangja egyszerre volt csodálkozó és lelkes. – Egyszer voltam a paksi atomerőműben – suttogta aztán megilletődötten –, kábé annak a vezérlőjére emlékeztet...

A falakon milliónyi kijelző, led és mutató villogott kék, zöld, piros, sárga színekben. Volt három vagy négy beépí-

tett monitor, sebességmérőre emlékeztető műszerek, és néhány olyan is, amelyet Várkony eddig csak a legmodernebb sci-fikben látott.

Hanga elkérte Várkonytól a zseblámpát, és egészen közről kezdte vizsgálni a műszereket.

– Igen, ez egy energetikai központ vezérlőterme...

– Energetikai központ? – hitetlenkedett Várkony. – Ugyan, Hanga! Ez itt egy községi általános iskola! És egyáltalán, mit kerestél te az atomerőműben?

– Az atomerőműben? – kérdezett vissza a lány, de látszott rajta, hogy igazából nem is figyel a fiúra, teljesen lebilincseltek a kijelzők és a mutatók. – Apa irányította a felújítási munkákat, aztán néha bevitt magával. Aha! Kezdem érteni... már csak az a kérdés, hogy hol lehet a hőerőmű...

– Hőerőmű? – hüledezett Várkony. – Szerintem itt csak egy olajkazán van... legalább is annak kellene itt lenni.

– Akkor gyerünk, nézzünk utána! – indult kifelé Hanga. – Irány a kazánház!

Várkony óvatosan kilesett, mielőtt kilépett volna, de a pincében még mindig nem volt senki rajtuk kívül. Hanga visszazárta az egykori szerszámoskamrát, majd lábujjhegyen ellopóztak a kazánházig.

Természetesen itt is zárt ajtó állta az útjukat.

Hanga már nyúlt a kontyához, de ezt a helyiséget hipermodern, számkódos zár védte.

Ebben a pillanatban a lépcső felől meghallották a

földszintre nyíló vasajtó jellegzetes nyikorgását.

– Valaki jön!

– El kell bújnunk! – nézett össze a két gyerek. – Gyerünk, a láda mögé!

– Látod, hogy nincs itt senki – hallották a pincelépcsőről Taki néni zsörtölődését –, csak véletlenül maradhatott nyitva az ajtó! Feleslegesen rángattál ki az ágyból!

– Jelzett a riasztó, és ilyenkor ellenőrizni kell a rendszert! – mennydörgött ellentmondást nem tűrő hangon Taki bácsi. Felkapcsolta a pincefolyosó világítását – Várkonyék szerencséjére ez csak egyetlen, drótról lógó gyenge villanykörte volt –, és egymás után nyitogatta ki az összes ajtót. A két gyerek lélegzetvisszafojtva kushadt a nagy láda mögött.

– Jól van, úgy tűnik, minden rendben. Talán csak egy patkány rágta be magát, és az szaladt át az infravörös érzékelő előtt – morgott az öreg. – De ha már itt vagyunk, ellenőrzöm az erőművet is. Felírom az adatokat, legalább lesz mit mutatni hétfőn a főnöknek.

Hanga az erőmű szó hallatán finoman megbökte a könyökével Várkonyt.

– Hát ellenőrizd, ha olyan nagyon akarod! – zsémbelt Taki néni. – Tudd meg, hogy nevetséges vagy! Úgy hízelelgesz annak a...

– Egy rossz szót se halljak a főnökről. Inkább menj, nézz körül a régi olajraktárban is! – utasította nem éppen kedvesen Taki bácsi a feleségét, aztán egy hosszú számsort ütött a beléptető panelbe – Várkony láta, hogy Hanga magában számolja a csippantásokat –, és belépett az ajtón. Nemsokára a felesége is követte.

A gyerekek fülét kellemes, furcsa duruzsolás ütötte meg. Nem volt túl hangos, de annyira éppen elegendő, hogy ne értsék, mit beszélnek Taki bácsiék a kazánházban. Csak annyit hallottak, hogy valamin vitatkoznak.

– Menjünk? – kérdezte suttogva Várkony.

– Mármint leselekedni? Persze! – felelt Hanga, és óvatosan felemelkedtek a láda mögül.

Hobbiként lopakodtak a kazánház résnyire nyitott ajtajához. Ahogy bekukucskáltak, a terem közepén meglátták a hipermodern porszívót. A csövét valaki rácsatlakoztatta egy hasonló, de vagy háromszor nagyobb gépezetre, ami ott állt a régi olajkazán mellett, és nemcsak zúgott, hanem mintha egyenesen vibrált volna.

– Meglásd, egyszer felrobban ez az egész – hallották Várkonyék Taki néni sápióztatását.

– Ne rinyálj már, emlékezz, mit mondott a főnök! – gorombította le Taki bácsi.

– Nem tetszik ez nekem! Remeg meg morog az a nyúl a kazánban! Ki kellene dobnunk ezt a csodamasinát,

amíg még nem késő! Hozni a nagykalapácsot, és összetörni az egészet! A régi kazánt meg visszakötni szépen az olajra!

Hanga egyre kevésbé értette Taki nénit. Miféle nyúl remeg meg morog a kazánban? Egy kicsit közelebb ment az ajtóhoz, de így sem látott semmit, amiből megérthette volna a történeteket. Taki bácsi meg, aki a porszívón és a nagyobb gépen állítgatott mindenféle szelepeket, tovább veszekedett:

– Visszakötni? Elfelejtetted, hogy az egész évi fűtőanyagot eladtuk? Persze az jó volt, Play Stationt venni az unokának! Kiszivattyúzták a tartályból az utolsó cseppeket is! Vagy ezzel fűtünk, vagy semmivel!

– Legalább a kilincseket visszatennéd! Előbb-utóbb valaki gyanút fog, hidd el!

– Ha visszateszem a kilincseket, milyen örüggyel járunk tanítás közben a termekbe, he? Délutánra nem hagynak a kölykök itt semmi fontosat! Tudod, hogy csak a lényeges... szóval hagyd a sápítózást! Ha már nem lelkesít, hogy a modern tudomány legnagyobb kísérletében vehetsz részt, legalább tartsd a szád és tedd a dolgodat!

– Ha olyan nagyszerű ez a kísérlet, akkor miért nem Budapesten csinálja ez a te gazember főnököd? Miért nem az Akadémián vagy valamelyik egyetemen?

Persze, én csak tegyem a dolgomat! – feleselt Taki néni. – Te könnyen beszélsz! Nem neked kell nézni a gyerekek arcát, amikor megtalálják az elértéktelenedett kincseiket!

Hanga és Várkony jelentősegteljesen nézett össze.

– A főnök igenis egy zseni! Lehet, hogy kell még néhány hét, amíg beállítja a rendszert, de utána tökéletesen szabályozható lesz a hőmérséklet. És akkor ezért a találmányért fog versenyezni az egész világ. Azt a sok kölköt meg csak ne sajnáld! Ugyan már! Miféle kincsek ezek? A főnök is megmondta, egy héten belül találnak maguknak új kedvenc plüssállatot meg pulóvert! Addig meg hadd szomorkodjanak egy kicsit! Úgyis olyan fene jó dolguk van manapság! Rendezd Át Az Iskolát, meg farsangi SULISZTÁR! Erről az iskolai éjszakázásról ne is beszéljünk! Tényleg – csapott a homlokára Taki bácsi –, lehet, hogy valamelyik gyerek bitangolt ide! Megyek is mindjárt, és létszámellenőrzést tartok!

– Ugyi! – csípett Várkony karjába Hanga. – Futás vissza a többiekhez!

– De még egy csomó dolgot megtudhatunk, ha... – ellenkezett a fiú.

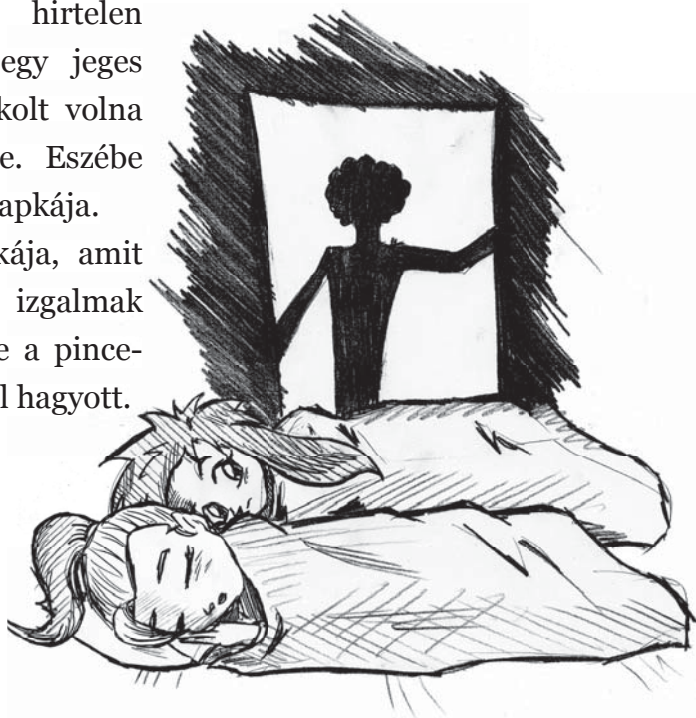
– Már megtudtunk egy csomó dolgot! De ha lebu-kunk, akkor semmit sem tehetünk. Jónás Várkony, legyél már okosabb, mint egy háromnapos szúnyog-

lárva! Taki bácsiék csak a kishalak, de ha most elkapnak minket, sosem tudjuk meg, ki a titokzatos főnök! Szóval futás!

Alig másfél perc múlva mindkét gyerek a hálósákjában szuszogott. Cukott szemmel hallgatták, ahogy Giza néni értetlenkedve, álmos hangon megszámolja előbb a fiúkat, aztán a lányokat. Várkony néhány másodperccel ezután már az igazak álmát aludta, de Hanga tovább forgolódott vékonyka matracán: azon gondolkodott, vajon ki lehet a titokzatos főnök. Vajon kinek dolgozik a két lényegrabló?

Aztán hirtelen mintha egy jeges kéz markolt volna a szívébe. Eszébe jutott a sapkája.

A sapkája, amit a nagy izgalmak közepette a pincelejáratnál hagyott.

8. FEJEZET,

MELYBEN HANGA ÉS VÁRKONY ÚJ SZÖVETSÉGESEKRE TESZ SZERT

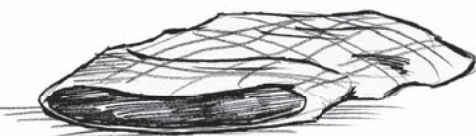
– LÁTSZ RAJTAM VALAMI FURCSÁT, Jónás Várkony? – kérdezte Hanga, miután másnap reggel az iskolaajtóban elköszöntek az osztálytársaiktól, és hazafelé vették az irányt.

– Nem is tudom... – felelt a fiú. – Talán a szemed egy kicsit karikásabb a szokásosnál, és a hajad is kócosabb és... a sapka! Nincs rajtad a sapkád!

– De nincs ám, ugyanis amilyen idióta mennydörgő gyík vagyok, tegnap éjjel ott felejtettem a pincelejárónál!

– Ó, ez tényleg baj... de ne aggódj, a talált tárgyak börzéjén biztosan előkerül!

– Várkony, nem hiszem el, hogy még nálam is ostobább vagy! Nemcsak az a baj, hogy a sapka elveszett, hanem az is, hogy reggel már nem volt a folyosón.

Várkony kérdően nézett Hangára.

– Nyilvánvaló, hogy Taki bácsiék megtalálták! –

mondta a lány kétségbeesetten. – És ez nemcsak azért baj, mert örökre búcsút mondhatok a kedvenc ruhadarabomnak, hanem azért is, mert egy ilyen hibával tönkretettem a nyomozásunkat. Annyi eszem van, mint egy kibelezett tyúknak a hentespultban! Felismerik a sapkát, és rájönnek, hogy szaglászunk utánuk. És sokkal, de sokkal óvatosabbak lesznek, esélyünk sem lesz már kideríteni, ki a főnök. Legjobb lesz, ha most rögtön feladjuk ezt az egész nyomozást. Hogyan szállhatnánk szembe szuperokos bűnözőkkel, amikor arra sem vagyok képes, hogy vigyázzak a holmimra?

– Ugyan, ez még egyáltalán nem biztos – csitította Várkony. – Szóval még ne adjuk fel. Inkább tudod mit? Hívd fel a papádat, és kérdezz rá, hogy mi a véleménye erről az egésze-ről. Ha valaki, akkor ő biztosan tudja, hogy tényleg lehet-e hőenergiát nyerni a gyerekek fontos tárgyaiból.

– Attól tartok, ez nem fog menni... – mondta Hanga, és ha lehet, még szánalmasabb képet vágott, mint eddig. – Tudod, anya meg apa... szóval nem épp teljes egyetértésben váltak el. Annyira nem, hogy anyának papírja van róla, hogy apa nem kereshet engem.

– De te keresheted őt, nem? – kérdezte Várkony, aki egyszerűen nem értette a helyzetet.

– Ó, Jónás Várkony...

A fiú felkészült egy újabb megalázó biológiai hasonlatra, de Hanga egészen máshogy folytatta.

– ... te nem is tudod, mekkora mázlista vagy a családdal. Ti olyan normálisak vagytok. Ha én felhívnám aput, abból egy csomó bonyodalom származna. És nagyon, de nagyon rossz lenne mindenkinek. Szóval nem, nem hívom fel őt. Viszont beveszem magam a könyvtárba, és hétvégén elolvasok mindent, amit ebben a témában találok. Atomfizika, energia-megmáradás, kvantumelmélet...

Várkony erősen kételkedett benne, hogy a Kövespataki Petőfi Sándor Könyvtárban bármiféle szakirodalom volna ezekben a témákban, de nem akarta tovább rontani Hanga kedvét.

– Én meg utánanézek egy-két embernek a neten – mondta inkább. – Tudod, az új tanároknak. El nem hinnéd, mi mindent közreadnak magukról az emberek...

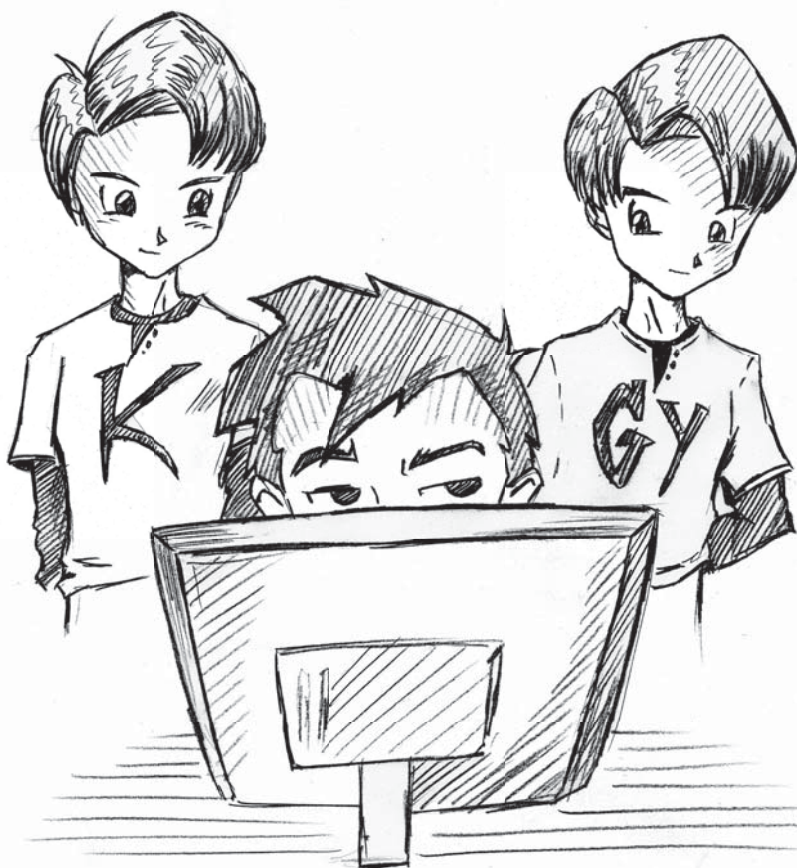
– Igazad van – bólogatott már egy cseppet lelkesebben a lány. – Nézz utána Gáthnak, Lidi néninek meg a többinek. És Mórácsit semmiképp se felejtse ki a dologból!

Vasárnap estig Várkony színét sem látta Hangának. Szombaton nem is jutott eszébe a nyomozás: alig ért haza, a bátyjai elrángatták az edzőterembe:

egy kecskeméti kendőiskola mesterei tartottak egész napos oktatást a dojóban. Várkony úgy elfáradt, és úgy tele lett kék-zöld foltokkal, hogy másnap alig bírt felkelni. Utána nekilátott a leckének, aztán elfoglalta a számítógépet, és beírta a keresőbe Gáth nevét.

– Nocsak, mióta érdeklődsz a fizikatanárunk iránt?

– hallotta a válla mögül Kolos hangját.

– Semmi, semmi, csak úgy eszembe jutott – próbált kitérni a válasz elől Várkony, aki általában remekül tudott füllenteni. A mamája például soha nem jött rá, mikor mondott igazat, és mikor vezette meg őt. Ám a tesói előtt – akiket szintén ugyanezzel a képességgel áldott meg a sors – nem tudott színlelni. Alig tíz perc alatt mindent kiszedtek belőle, a furcsa meleg okától kezdve, a porszívón keresztül, egészen Taki bácsiig.

– Szóval azt mondogd, öcskös, hogy az a szemét Gáth valami világméretű disznóságba keveredett? – kérdezte végül Gyula.

– Nem biztos, hogy ő van benne, de Hangával úgy gondoljuk...

– Hangával? Szóval a hegedűs kisasszony is benne van? – csodálkozott Gyula.

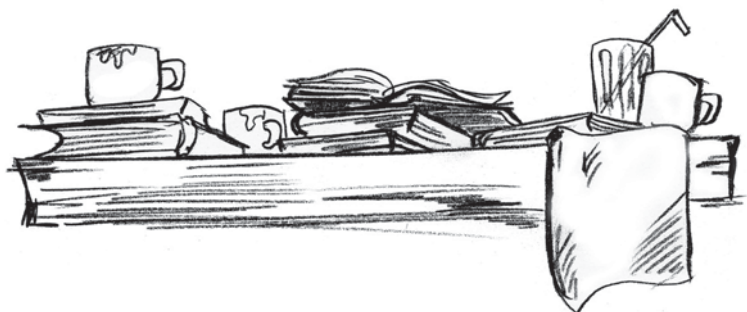
– Igen, igazából ő nyomoz, én csak úgy segítek neki – szenvedett Várkony.

– Na, akkor vedd úgy, hogy ettől a perctől kezdve mi is benne vagyunk a buliban – vágta hátba az egyik iker.

– Azaz nehogy ki merj hagyni minket bármiből is! – taszajtotta meg a másik.

– Cserébe segítünk neked kiguglizni mindent az új tanárokról – mondták egyszerre, és odahúztak még két széket a számítógép elé. – Kivel kezdjük? Gáthtal?

Néhány óra múlva Várkony egy paksaméta kinyomatott infóval kopogtatott be Hangáék ajtaján. Az anyukája nyitott ajtót. Várkony gond nélkül füllentett valamit bizonyos matekleckéről, aztán átvágott a nappalin, Hanga szobája felé.

Nem először járt a házban, mégis meglepődött, amikor belépett a lányhoz. Már maga a konyha és a nappali sem volt a rend mintaképe – Várkony mamája nagy valószínűséggel idegösszeroppanást kapott volna, ha így néz ki a konyhája –, de Hanga anyukája nem zavartatta magát: teljes lelki nyugalommal ült a mosatlan edények mellett a konyhaasztalnál, körülötte ezer papír: kimutatások és grafikonok meg a nootebookja, és angyali mosollyal, fütyörészve dolgozott. Ám Hanga szobája maga volt a káosz. Könyvek, kakaós bögrék, ruhák és még könyvek szanaszét. A fiú úgy érezte, hogy megbolondulna ebben az összevisszaságban, de

a barátnőjét egyáltalán nem zavarta a rendetlenség. Ráadásul soha nem kellett semmit keresnie: amikor néha együtt tanultak, a legapróbb nyúlfarknyi jegyzetet is egy pillanat alatt előbányászta valamelyik kupac mélyéről.

Hanga az ágyán ült egy halom érthetetlen című könyv társaságában, melyek közül éppen az Ezoterikus rejtélyek és kvantummechanika címűt lapozgatta.

Meglehetősen kiábrándult arckifejezéssel.

– Találtál valamit? Mert én az ég egy adta világon semmire, de semmire nem jutottam – kérdezte Várkonyt.

– Hát, összeszedtünk egy csomó lényegtelen dolgot...

– Összeszedtünk!?

– Izé... a tesóim nekiláttak faggatni, és... ne haragudj, Hanga, de képtelen vagyok hazudni nekik – mondta Várkony, és aggódva várta a menetrendszerű megalázó állatos hasonlatot.

– Ó, ez remek! Már régóta gondolkodtam, hogy elkelne a nyomozásba néhány segítő. És a bátyáidnál nem is találhatnánk jobbat!

– Szóval nem haragszol?

– Ugyan! Na, ki vele, mit találatok!

– Igazából semmi extrát. Gáthot kirúgták a Fizikai Kutatóintézetből, de már vagy tíz éve, azóta mindenféle

sulikban tanított. Lidi néninek megjelent néhány verse mindenféle újságban. Ja, és régen együtt járt Bertold tanár úrral.

– A tesitanárral?

– Ja.

– És Mórácsi?

– Hát, ha hiszed, ha nem, Mórácsi a világ legunalmasabb embere. A kutyáival él, a barátai csupa tanárok, kedveli a magyar vízilabda-válogatottat, és minden nap legalább két pozitív gondolatot posztol az üzenőfalán.

– Azt hiszem, ez a leggyanúsabb – mondta Hanga elgondolkodva.

Másnap reggel, mikor a tanszereit készít a padjába pakolni, Hanga felsikoltott örömeiben:

– Nézd, Várkony, a sapkám!

– De jó! Próbáld fel azonnal! Nem vesztede el... tudod... a lényegét?

A lány azon nyomban a fejébe nyomta a kockás sapkát, aztán megkönnyebbült mosollyal így szólt:

– Nem, érzem, hogy ugyanolyan fontos nekem, mint eddig. Csak... mintha egy kicsit szúrna itt hátul!

– Persze, mert van benne egy gombostű!

– És itt belül egy üzenet!

Legyél ma este hatkor az ábécében!

– Vajon ki küldhette? – morfondírozott Várkony.

– Egy jó barát vagy egy ellenség. De akárhogy is, ma este ott leszünk!

Sötét, latyakos utcákon sétáltak Hangáék a kövesparti ábécé felé. A hó összeesett, elpiszkolódott az utóbbi napokban, délután pedig valami nyúlós eső is rákezdet. A két gyerek fázósan húzta össze magán a kabátot. Hanga vékony csizmája már az első saroknál átázott.

Még bő negyed órájuk volt hatig, de bementek a boltba. Megpróbáltak úgy tenni, mintha céltudatos vásárlók lennének. Ez nem is volt nehéz, hiszen Várkony mamája egy hosszú listát diktált le, miután felocsúdott döbbenetéből, hiszen a fia életében először ajánlkozott önként bevásárlásra.

Épp az akciós mandarinból próbáltak egy kilónyi kevésbé fonnyadtat összeválogatni, mikor Várkony felszisszent:

– Ott! A sajtospultnál! Nem hiszem el!

– Pontosan, ahogy vártam – bólintott Hanga. – Az első pillanatban nyilvánvaló volt, hogy ő küldte az üzenetet. Gyere, menjünk oda hozzá, mintha csak véletlenül találkoznánk.

– Nem értem, miért volt ez neked olyan nyilvánvaló – csóválta a fejét Várkony, és elindult a pult felé.

– Tudjuk, hogy Taki néni ott volt péntek éjjel az iskolában. Azt meg reméltük, hogy egy jóindulatú ember üzent nekünk, hiszen nem szippantotta ki a sapkából a lényegét.

– De mostanában Taki néni bármi, csak nem jóindulatú – ellenkezett Várkony.

– Nem az a fontos, hogy mostanában undok, hanem hogy alapjában véve milyen ember. És mindenkitől azt hallom, hogy Taki néni kifejezetten kedves volt... tehát történt vele valami. Esetleg kényszerítették. És most elhatározta, hogy mellénk áll.

– Hát, én a helyedben nem bíznék ebben a seprűs boszorkányban!

Hanga megsemmisítő fintorral mérte végig Várkonyt, aztán feltűnés nélkül odalépett Taki néni mellé.

Az idős asszony sápadt volt, és alig láthatóan remegett. A fejkendőjét mélyen a szemébe húzta, talán azért, hogy ne ismerjék fel – bár ezzel az ember csak jobban felhívja a figyelmet magára. Hihetetlen figye-

lemmel nézegetett egy Mackó sajtot, mikor Hanga megszólította.

– Csókolom, Marika néni! – köszönt csendesen a kislány. – Köszönöm, hogy vissza tetszett hozni a sapkát. És azt is, hogy nem tetszett lebuktatni minket.

A néni egy ideig nem is válaszolt. Úgy tett, mintha teljesen lefoglalná őt a sajt összetevőinek a listája. Aztán óvatosan körülnézett, és így szólt:

– Megszakad a szívem ezekért a szegény gyerekekért. És, higgyétek el, ez csak egyre rosszabb lesz. A főnök nem fog megelégedni azzal, hogy tönkretegye az itteni gyerekek fontos dolgait. Neki sokkal több kell. Akié az energia, azé a hatalom, ezt szokta hajtogatni. És hogy amíg tele van a világ ostoba kölkökkel, őt nem állítja meg semmi. Az én szegény Bélám meg mindent elhisz neki. Pedig nem rossz ember ám, csak teljesen megbolondította az a rengeteg pénz meg a főnök ígéretei.

– Marika néni, mondja el, mi ez az egész – kapcsolódott a beszélgetésbe Várkonyi is.

– Ó, kisfiam, ha azt én érteném! A főnök októberben kereste meg az uramat. Azt mondta, hogy régóta figyel, milyen tehetséges ember. Elküldte neki az új kazánt, a porszívót meg a pontos utasításokat, hogy hogyan szerelje össze, és hogyan fogadtassa el az igazgató úrral a felújítási terveket...

– Ezek szerint Mórácsi nincs benne?

– Dehogy, lelkem, az igazgató úr nem tud semmiről. Ő egyébként is egy angyal. Ha megtudná, hogy a gyerekek érdekei sérülnek, biztosan tenne valamit. De én nem mehetek oda hozzá, hiszen ő úgy tudja, hogy mindent az én Bélám talált ki.

– Akkor be kell bizonyítanunk Mórácsinak, hogy Taki... szóval, hogy Takács bácsi nem tehet semmiről! – mondta lelkesen Várkony. – És hogy a főnök áll mindennek a háttérben. Marika néni, már csak azt mondja meg, ki ez a titokzatos főnök?

– Az a baj, kisfiam, hogy fogalmam sincs – sóhajtott a néni. – De még az én Bélám sem tudja. Mindig számítógépen üzen, ott kell elküldeni neki az adatokat is... soha, de soha nem láttuk még őt.

9. FEJEZET,

MELYBEN KÖRVONALAZÓDIK EGY TERV

HAZAFELÉ MENET a két gyerek csak a titokzatos főnök kilétéről beszélt. Várkony egyre jobban belemelegedett az elméletgyártásba:

– ... és lehet, hogy nem is olyasvalaki, akit személyesen ismerünk. Lehet, hogy Budapestről irányítja Taki bácsit. Vagy akár New Yorkból, esetleg Moszkvából! És valójában egy világméretű...

– A szabadkőműveseket és a földalatti gyíklényeket ki ne hagyd! Várkony, te már megint alulról közelítéd egy hungaroszaurusz értelmi képességeit! Könyörgöm, gondolkozz már egy kicsit! Ha te egy forradalmian új energiaforrást tesztelnél, rábíznád az egész kísérletet egy Taki bácsi féle alakra? Akinek ugyan megvan a magához való esze, és össze is tud csavarozni egy-két dolgot, de azért mégsem egy Stephen Hawking. Ugye, hogy nem? Hanem, ha álcázva is, itt lennél a közelben, és figyelnél. Azt kell tehát kiderítenünk, hogy kik azok ebben a szerencsére nem túl nagy városban...

– ... községben...

– ... oké, községben, akik alkalmasnak tűnnek erre a feladatra, és a közelmúltban költöztek ide.

– Miből gondolod, hogy az emberünk mostanában költözött ide?

– Várkony, én bírom Kövespartot, sokkal jobb hely, mint ahogy első ránézésre tűnt, de valljuk be őszintén, arra azért nincs nagy esély, hogy valaki felfedezzen egy forradalmi energiaforrást úgy, hogy ki sem tette a lábát innen. Legalábbis egyetemre el kellett mennie néhány évre...

Várkonynak, akármennyire is szerette Kövespartot, ezt el kellett ismernie.

– Oké, nézzük, ki költözött ide az utóbbi néhány évben?

– Tudod, innen inkább elköltözni szoktak. Bár az utóbbi években néhányan visszajöttek, főleg az üzem miatt. De akik idegenek? Mórácsi meg a haverjai: Liza néni, Bertold tanár úr és Gáth... Senki más. Ez az! – csapott a homlokára a fiú. – Tuti, hogy Gáth a titokzatos főnök! Azok közül, akik ideköltöztek, csak neki van meg a tudása ahhoz, hogy...

– Várkony! Nem szeretnék egy hiperaktív kölyök-spánielhez hasonlítani, de kissé elhamarkodottan ítélsz! És ráadásul kihagytál néhány új kövesparti lakost!

– Á, szerintem nem hagytam ki senkit!

– Senkit? És akkor anyu és én? Anyunak ráadásul a szaktudása is meg lehetne ahhoz, hogy ilyen masinákat tervezzen, ő ugyanis gépészmérnök, Gáth viszont csak egy mezei fizikus.

– De hát... az nem lehet! Hanga, te azt mondd, hogy a mamád az?

– Dehogymondom, csak rávilágítottam a gondolkodásod hibáira. Várkony, ez egy nyomozás! Nem szabad, hogy az érzelmeink elvakítsanak minket – tette hozzá komoly arccal. – Tehát összesen négy ember...

– Meg kellene figyelniük őket!

– Na, végre egy használható ötlet! A részemről vállalom anyut. Könnyen hozzáférek a levelezéséhez is.

– Az ikreket meg ráeresztjük Liza nénire és Bertold tanár úrra! Úgyis járnak hozzá kosarazni. Én pedig ráakaszodom Gáthra!

Várkonyon látszott, hogy biztos a dolgában, és nem szívesen cserélné el a főnök lebuktatásának dicsőségét senki mással.

– Rendben! – bólintott Hanga. – Akkor egy hétig szigorú megfigyelést folytatunk. Listázni kell, kikkel találkoznak, kikkel beszélnek az illetők... persze iskolaidőben nehéz dolgunk lesz, de megoldjuk valahogy.

Gyula és Kolos lelkesen vállalták Liza néniék megfigyelését, még akkor is, ha ez azzal járt, hogy egy hétig egyikőjük sem ment edzésre vagy néptáncra. Kolos gond nélkül kimagyarázta magukat a néptánc kör vezetője, azaz a mamájuk előtt, de Gyula már nagyobb bajban volt. Rá jutott ugyanis a feladat, hogy a dzsúdósoknál kimentse magukat. És az edzőjüknek nem szívesen füllentett volna!

Félrevonta hát a mestert, és néhány mondatban elmesélte, mire gyanakszik az öccsük és Hanga. Zoltán bá nem igazán értette a fiú magyarázatát, de arra rájött, hogy valami igen komoly dologról van szó, nagy-lelkűen elengedte hát a fiúkat.

Ám az ikrek hiába követték árnyékként a gyanúsí-

tottakat, hiába készítettek fényképeket és pontos feljegyzéseket szinte minden lépésükről, csak annyival lettek okosabbak a következő vasárnap estére, hogy Bertold tanár úr valószínűleg még mindig összeszűri a levét Liza nénivel, mert a héten kétszer is együtt vacsoráztak Kövespart egyetlen elegánsnak mondható éttermében.

Várkony mániákusan követte Gáthot. Felírta, melyik tanárral mennyit beszélgetett, hányszor ment el a folyosón Taki bácsi mellett, de még azt is, hogy hányszor

látogatta meg a tanároknak fenntartott illemhelyet, ott mennyi időt töltött, és utána megfordult-e Taki bácsi is a vécé környékén.

A megfigyeléseiből pedig táblázatokat szerkesztett.

A táblázatokból pedig semmit, de semmit nem tudott kiolvasni.

Vasárnap áthívta Hangát, hogy segítsen.

Ült a négy gyerek az ebédlőasztal körül, és próbálták összegezni az összegyűjtött információkat.

– Szerintem Liza néniéket kihúzhatjuk a gyanúsítottak közül – magyarázta Kolos. – Egyikük sem ment még csak a pince közelébe se. Illetve Bertold tanár úr többször is, de neki egyébként is van ott dolga, tudjátok, ott tartja a jogát az ezo terkáknak. Bár azt nem tudtuk ellenőrizni, hogy az otthonukban mit csinálnak, de nem úgy néznek ki, mint akik hatalmas összegeket tudtak volna fizetni Taki bácsinak, vagy lenne pénzük felépíteni egy ilyen masinát. Csóró pedagógusok mind a ketten. Ráadásul Bertold tanár úr fikarcnyit sem könnyít a fizikához...

– Ezt meg honnan tudod?

– Az egyik nap kosáredzés után elkezdtem panaszkodni neki, hogy mennyire nem értem a fizika házit. Ő meg elkérte, hátha tud segíteni, de képzeld, két hibát is ejtett egyetlen példában – mesélte Gyula.

– Liza néni ugyanez, vagy még rosszabb – vette át a szót Kolos. – Őt én kértem meg, hogy segítsen megtervezni technika órára egy áramkört, de tudjátok, mit mondott? Hogy ő ebben analfabéta. Hogy örül, ha a mobiltelefonját egyedül fel tudja tenni a töltőre.

– Na, Gáth viszont remekül ért mindezekhez! – vette át a szót Várkony. – Négyyszer is láttam, amikor lement a pincébe, ebből egyszer Taki bácsival együtt! Ráadásul Gáthnak valószínűleg a bőre alatt is pénz van! Tudjátok, milyen autó parkol az udvarában? Egy vadiúj Suzuki...

– Hát, egy Suzuki azért nem kifejezetten milliomos-autó! – szólt közbe Kolos.

– ... és egy ezerkilencszázötvenes Aston Martin! Ami legalább harmincmillió forintot ér! Ezen kívül feltűnően sokat tapogatja a fűtéscsöveket! Biztos vagyok benne, hogy Gáth a titokzatos főnök!

– Még ha ő is az, amiben én azért nem volnék olyan biztos, valahogy le kell buktatnunk – vette át a szót Hanga. – Ehhez pedig szükségünk van egy tervre. El kell érnünk, hogy valahogy felfedje magát. Hibára kell kényszerítenünk!

– Talán, ha felrobbantanánk a hülye kazánját! – viccelt Gyula, de Hanga felpattant izgalmában.

– Kolos, te zseni vagy!

– De én nem vagyok Kolos!

– Nem baj, akkor is zseni vagy! – A lány elkezdett fel s alá sétálni az ebédlőasztal mellett. – Tudjuk, hogy Taki bácsi még a pontos beállítást végzi. Folyamatosan küldözgeti az adatokat a főnöknek. Azt is megfigyeltem, hogy amikor valami különlegesen értékes dolgot lényegtelenítettek, például Simon Kati gitárját, napokig elképesztő forróság volt a suliban. Tehát még nem képesek tökéletesen irányítani a rendszert.

– És? – kérdezett vissza Gyula.

– Jaj, Kolos vagy Gyula, erőltessd már meg azt a lencsényi szürkeállományt a vaskos koponyádban! – csapott az asztalra Hanga, tökéletesen elfeledve, hogy alig fél perce még zseninek nevezte a fiút. – El kell ér-nünk, hogy túlterhelődjön a rendszer! Hogy majdnem felrobbanjon! Hogy tényleg remegjen az egész iskola, lehetőleg akkor, amikor mindenki ott van. És akkor a főnök...

– ... azaz Gáth... – szúrta közbe Várkony, de a lány figyelemre sem méltatta. Olyan lelkesen magyarázott, hogy sápadt arca szinte világított.

– ... kénytelen lesz közbeavatkozni. Mi pedig szólnunk Mórácsinak, és lefűleljük!

A három fiú csendes áhítattal nézett Hangára.

– Ez szuper terv – szólalt meg először Várkony. –

De nem egészen értem, mi lesz az a tárgy, amivel túlterheljük a rendszert.

– Ez – kapta le a fejéről Hanga a kockás sapkáját.
– Ezt még aputól kaptam. Azon az estén, amikor utoljára találkoztunk. Ha ez nem robbantja fel azt az átkozott masinát, akkor semmi sem!

Ebben a pillanatban belépett az ebédlőbe Hanga anyukája és Várkonyék mamája.

– Kislányom, mi ez a rendetlenség? Ne viselkedj úgy, mintha otthon lennél! Mit keres az a ronda sapka az ebédlőasztalon? – kérdezte rögtön Hangát az anyukája. A kislány valamit felelt, aztán pillanatok alatt nekiláttak teríteni – Jónás néni ragaszkodott hozzá, hogy néha náluk vacsorázzanak. Miután mindenki degeszre ette magát, Hangáék szedelőzködni kezdtek.

– Hú, azt meg sem kérdeztük, hogy te mire jutottál a megfigyelt személlyel – kacsintott cinkosan Kolos, miközben Hanga a sapka alá próbálta igazítani a fürtjeit.

– Ugyan már – csóválta a lány a fejét. – Nem találtam semmit. Pedig még a céges postafiókját is feltörtem. De semmi jele, hogy valami köze lenne a dologhoz. Egyébként is... nyilvánvaló... ő, aki ilyen érzéketlen a tárgyak értéke, lényege iránt... és azt mondja a sapkámra, hogy ronda... neki soha nem jutna eszébe egy ilyen ötlet.

10. FEJEZET,

MELYBEN KÉSZEN ÁLL A CSAPDA

– BIZTOS VAGY BENNE, hogy fel akarod áldozni a sapkát? – kérdezte Várkony másnap reggel, mikor az iskola felé gyalogoltak.

– Egészen biztos vagyok benne – felelt Hanga. – Tudod, nagyon ragaszkodom hozzá és rettenetesen fontos nekem, de mégis... néha úgy érzem, hogy jobb lenne, ha nem is lenne. Akkor talán nem tartana mindenki ilyen külön csodabogárnak.

– Hanga, téged senki sem tart külön csodabogárnak. Ha annak tartanának, csúfolnának, cikiznének. De mindenki bír téged. Oké, hogy olyan okos vagy, mint egy úrlény, de egy csomót segítesz a többieknek.

– Mindegy. Nem tudok semmi hasonlóan lényeges dolgot... Várkony, akármennyire is sajnálom, ezt kell tennem. Különben nem tudjuk elkapni a főnököt. És emlékezz arra, amit Taki néni mondott: ennek a fickónak a világuralom a célja! A Kövespataki Általános Iskola csak egy hely, ahol tökéletesítheti azt az átkozott masinát.

Várkony hatalmasat sóhajtott.

– Tudod, Hanga, még mindig nem értem, hogyan működik ez az egész... ha beledobálnánk ezeket a tárgyakat

a kazánba, mindet, az összes verdás tornazsákot, de még a Simon Kati gitárját is, és elégetnénk, mind hiába lenne, simán megfagynánk a suliban.

– Ó, ez az egész egyszerű meta-fizikus, azaz fizika feletti atomfizika – vidult fel a lány, és elkezdett magyarázni. – Végre találtam néhány értelmes cikket a neten. Ha valaminek érzelmileg értéket tulajdonítasz, akkor kvantumszinten megváltoztatod az elemi részecskéinek a rezgésállapotát. Ez is egyfajta energia, még hozzá elképesztően erős. Az égés során keletkező energia csak a töredéke annak, amit lényegtelenítés, azaz de-szubsztan-ci-a-li-zá-lás során kinyerünk egy tárgyból. Mikor Taki néni a porszívójával kezelésbe vesz valamit, valójában szubatomi szinten visszaállítja az érzelmi töltettel rendelkező elemi részecskéket normál állapotba...

Várkony pont semmit nem értett Hanga magyarázatából, de próbált okosan bólogatni, nehogy esetleg agyatlan velociraptornak nevezze a lány. Közben azon gondolkodott, hogyan lehet valaki olyan mérhetetlenül elvetemült, hogy kiskölykök kedvenc plüssállataiból próbálja meg kielégíteni az emberiség energiaigényét.

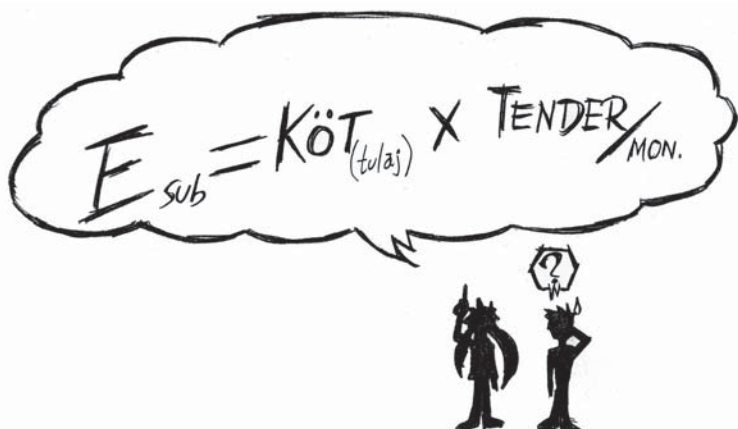
Közben megérkeztek az iskolához. A kabátjuk egy szempillantás alatt szinte rájuk sült: kettesével vették a lépcsőket, hogy végre letehessék az öltözőszekrényekbe. Hanga még mindig lelkesen magyarázott:

– Az így kinyerhető energia nagysága a tulajdonos kötődésének és a Teller-állandónak a szorzata, és fordítottan arányos a tárgy objektív monetáris értékével. Érted? – fejezte be végül a kiselőadást.

Várkonyi tétován bólintott.

– Nagyjából. És hogyan juttatjuk el a sapkát Taki nénihez?

– Ezt bízd rám, majd én elintézem! – mondta komolyan Hanga. Ünnepelesen levette a fejéről a sapkát, begyűrte a kabátja ujjába, és bevonult a tanterembe.

Szünetben minden diák rohant az udvarra. Hanga és Várkonyi is felkapta a kabátját – a lány természetesen a sapkáját is –, ám a pincébe vezető vasajtó előtt megálltak. Tudták, hogy csak idő kérdése, hogy Taki néni felbukkanjon.

Nem is kellett csalódnium: az idős asszony pár perc múlva már jött is. Még nem volt nála a masinája: rendszerint a tízórai nagyszünetben járták Taki bácsival a termeket, hogy szellőztetés és takarítás ürügyén ki-nyerjék a lényegét, azaz az érzelmi energiát a gyerekek kedves tárgyaiból.

– Marika néni! – szaladt oda hozzá Hanga. – Rájöt-tünk, hogyan állíthatjuk meg a főnököt! De ehhez se-gítségre van szükségünk!

A takarító néni ijedten nézett szét, de senkit sem látott a néptelen folyosón.

– Mondjátok gyorsan! Megteszem, ami tőlem te-lik... de, ugye, az én szegény Bélámnak nem lesz belőle baja?

– Hát, a Taki bácsi elég csúnyán belekeveredett... – mondta őszintén, de kissé meggondolatlanul Várkony.

– De akkor is meg kell állítanunk a főnököt! – próbálta menteni a helyzetet Hanga. – Tetszik tudni, ha egy ilyen őrült tudós...

– Tudom, tudom – bólogatott Taki néni. – Láttam elég efféle filmet az unokámmal. Na, mondjátok, gyerekek, mit kell tennem.

– Igazából csak ugyanazt, amit egyébként is szokott Marika néni – mondta a lány. – Csak azt kérjük, hogy ma a mi termünkben legyen a szellőztetés-takarítás. És én... én a padomban fogom hagyni ezt a sapkát. Tessék kiszivornyázni belőle a lényeket. Csak arra tessék figyelni, hogy amikor a porszívót rákötik a kazánra, az összes energia egyszerre átáramoljon.

– Nem lesz ebből baj? – ráncolta a homlokát Taki néni.

– De, éppen ezt akarjuk, hogy baj legyen! – vette át a szót Várkony. – Ha túlterhelődik a rendszer, és vészhelyzet áll elő, egészen biztos, hogy felfedi magát a híres főnök is. Hiszen nem kockáztathatja, hogy a levegőbe repüljön az egész iskola! Akkor ugyanis megjelenne a rendőrség, és biztosan feltűnne nekik néhány dolog.

Marika néni nem szólt semmit, csak bólintott. A fiú pedig folytatta.

– Mikor megérezzük, hogy nő a meleg, beavatjuk az igazgató urat. Együtt lemegyünk vele a kazánházba, és lefűleljük a főnököt.

– De hát a főnök honnan tudja majd, hogy baj van? – kérdezte Taki néni.

– Szerintem Taki bácsinak vészhelyzetben értesítenie kell őt – mondta Hanga.

– És egyébként pedig: tudni fogja – tette hozzá titokzatos mosollyal Várkony. – Meggyőződésünk ugyanis, hogy a főnök az egyik itteni tanár.

Ebben a pillanatban megszólalt a csengő. A folyosó, szinte varázsütésre, megtelt diákokkal. Hanga és Várkony csatlakozott az ötödik béhez, felkészülve, hogy egy újabb, rendkívül érdekesítő természetismeret órán vegyen részt.

Délutánra egyszerűen elviselhetetlen lett az iskolában a hőség. Az ötödik órában Giza néni megivott két literes ásványvizet, közben egy helyes kínai legyezővel próbálta hűsíteni magát. De nem igazán sikerült neki: a példát, amin keresztül a kétjegyű írásbeli osztás rejtelmeibe akarta bevezetni az ötödikeseket, egymás után háromszor is elrontotta. Dühösen a szivacsért nyúlt, hogy letörölje az egészet, de a szivacs, amit minden matematóra előtt nedvesre és tisztára kell előkészíteni neki, olyan szárazan porzott, mint a Nevada-sivatag.

– Takács fiam, vizezd már be a szivacsot – dobta ingerülten Csabi felé.

A fiú szolgálatkészen ugrott – ha már a matek nem ment neki valami fényesen, igyekezett ilyen apró szolgálatokkal bebiztosítani magának a stabil hármast –, már nyitotta is a csapot, aztán visítva kapta el a kezét a vízszugár előtt.

– Giza néni, ez éget!

Hanga és Várkony elégedetten nézett össze: a terv működik. Bár a fiú látta, hogy Hanga öröme nem felhőtlen: vagy egy órán át szomorúan gyűrögette a lényegvesztett sapkát. Annak ellenére, hogy Bogi már az első sapkátlan szünetben megjegyezte, milyen jól néz ki, és mennyire kár folyton a sapka alá rejteni a gyönyörű haját.

Mikor vége lett az órának, mindenki szinte menekült az udvarra. Várkonyék csak erre vártak.

– Gyerünk a pincébe! – adta ki a parancsot a fiú.

– A tesóid? – kérdezte Hanga.

– A helyükön, ahogy megbeszéltük!

A pince folyosóján most is félhomály derengett. A múltkori duruzsolás annyira felerősödött, hogy szinte remegtek bele a falak.

– Magasságos ég, felrobban ez az egész – hallatszott bentről Taki néni sápítozása.

– Ne siránkozz, hanem próbáld meg balra tekerni azt a kereket! Mondom balra! – kiabált Taki bácsi. Hangjában nyoma sem volt a múltkori fölényességének: határozottan rémültnek tűnt.

– Ezt a vacak kereket nem lehet jobban balra fordítani! – szállt szembe vele Taki néni. – Az a mutató

viszont nagyon közelít a piroshoz! Ideje lenne, hogy szólj a drágalátos főnöködnek, mielőtt a levegőbe repül az egész iskola!

– Már egy órája üzentem neki! Azt írta, hogy tartunk ki a tanítás végéig.

– De hisz az még egy óra! – jajgatott Taki néni. – És ha felrobbanunk?

Hanga és Várkony úgy gondolták, hogy eleget hallottak: rohantak a pincéből, fel, az igazgatói felé.

11. FEJEZET,
MELYBEN VALAKI BESÉTÁL
A CSAPDÁBA

MÓRÁCSI IGAZGATÓ ÚR épp jeges teát iszogatotott. Bermudanadrágban és pálmafás ingben ült a bőrfotelben, és kimutatásokat nézegetett a számítógépén. Az ablaka sarkig tárva volt.

– Elnézést, igazgató úr, a meleg miatt jöttünk – dugta be az ajtón a fejét Hanga, néhány válaszra sem méltatott kopogás után.

– Ó, gyertek csak beljebb – mosolygott rájuk a diri, és levette a strandpapucsos lábát az íróasztaláról. – Kértek egy kis üdítőt? Jól befűtött ma nekünk Takács bácsi!

– Igen, épp ezért jöttünk – ismételte meg Hanga, most már egy kicsit idegesebben. – Szeretnénk tudni, hogy az igazgató úrnak mi a véleménye erről a forróságról.

– Nos, egyszerűen el vagyok ragadtatva tőle! Tudjátok, én imádom a meleget. Szívem szerint valamelyik Karib-szigeten lennék úszómester. De hát, ezt hozta a sors... Végül is Kövespart is jó hely! Főleg most, hogy ez a drága Takács úr így felturbózta a fűtést.

– De igazgató úr! Ez a forróság elviselhetetlen! – lépett közelebb az asztalhoz Várkony. – És van fogalma arról, mi az ára ennek az elképesztő melegnek?

– Ugyan már, kisfiam, Takács úr azt ígérte, hogy a negyedére csökkenti az olajfogyasztást! És így is tett, hiszen ebben a félévben még egyszer sem kellett fűtőolajat vásárolnunk!

– Persze, hogy nem kellett, hiszen nem is olajjal működik a fűtés! Hanem a gyerekek számára lényeges dolgok érzelmi energiájával! – csapott az asztalra Hanga.

– Ugyan, kislányom, mi ez az örültség...

– Ha az igazgató úr emlékszik Alföldi Bogi telefonjának az esetére, akkor nagyon is jól tudja, hogy nem szoktam tévedni – húzta ki magát a lány.

Mórácsi ezen elgondolkodott. Hanga pedig folytatta.

– Takács úr nemcsak felturbózta a fűtést, hanem egy ismeretlen személy irányításával veszélyes kísérletet végez! Aminek akár végzetes következményei is lehetnek!

– Ezt hogy értitek?

A két gyerek erre nagy vonalakban elmondta az igazgatónak, mi mindent derítettek ki eddig.

– Ma pedig Hangával sikerült kicsit belepiszkálnunk a dologba – vette át a szót végül Várkony. – Előállítottunk egy mesterséges üzemzavart. Túlterheltük a rendszert. Tehát az ismeretlen irányítónak, a titokzatos főnöknek elő kell bújni a rejtekéről, ha nem akar nagyobb bajt.

– Ó... tehát ha jól értem, csapdát állítottatok! – nézett elismerően Mórácsi.

– Az igazgató úrnak pedig csak annyi a feladata, hogy segítsen nekünk lefűlelni az illetőt – folytatta a fiú. – Hogy ne értéktelenedjenek el többet a kedvenc dolgaink, és megszűnjön végre ez az őrjítő meleg.

Mórácsi feltápáskodott a bőrfotelből, és igyekezett egyszerre szigorú és rendkívül tette kész arcot vágni. Ez strandpapucsban és pálmafás ingben nem nagyon sikerült neki, de legalább megpróbálta.

– Tehát azt mondjátok, valaki felbérelte Takácsot, hogy kísérleteket végezzen. Az én iskolámban! Az én tanítványaim kárára! Ó, micsoda tulok voltam, hogy nem tűnt fel semmi. De most aztán véget vetünk ennek! Mi a tervetek?

– Azt szeretnénk, ha az igazgató úr lejönné velünk a pincébe – mondta Hanga. – Azt hiszem, sikerült úgy túlterhelniük a rendszert, hogy a főnöknek muszáj megjelennie. Tanítás végén fog érkezni, ugyanis nem kizárt, hogy egy tanárról van szó.

– Ne mondd, kislányom, az nem lehet! Egy kolléga soha... – kezdte Mórácsi, de Hanga egy kézlegyintéssel elhallgattatta.

– Nyilvánvaló, hogy egy kollégájáról van szó – mondta Várkony. – Ezért csak az igazgató úr tudja őt megállítani.

– Ha igazatok van, gyerekek, akkor itt fejek fognak hullani – monda Mórácsi elszántan. – Én, az igazgató azt tűztem ki célul, hogy ez az iskola egy élhető, jobb hely legyen. És ha valaki kihasználta a jóhiszeműségemet – nos, az megnézheti magát!

Mórácsi igazgató úr fontosságának teljes tudatában ment a pince felé. Eszében sem volt settenkedni vagy lopózni: ledübögett a pincelépcsőn, és berontott a kazánházba. Taki bácsiékon kívül még nem volt ott senki. Várkony kicsit csalódott volt.

– Mi folyik itt, Takács? – támadt az igazgató a gondnokra.

– Semmi lényeges – magyarázkodott Taki bácsi. – Csak egy picinykét túlmelegedett a kazán...

– Picinykét? – kiabált a köpcös igazgató. – Ha jól hallom, éppen felrobbanni készül ez a masina! Takács, azonnal magyarázatot követelek! Mi ez az egész? És ki...

– Hát ő! – kiáltotta diadalittas hangon Várkony, és a kazánház bejáratára mutatott.

Gáth tanár úr lépett be a forró és zsúfolt helységbe.

– Elviselhetetlen a forróság az iskolában. Valami baj van? – nézett körül az egybegyűlteken Gáth értetlenül.

– Ugyan, Gáth, ne adja az ártatlant! – támadt neki

az igazgató. – Tudjuk, hogy maga áll mindennek a hátterében!

– Én? Minek a hátterében? Én csak lejöttem, mert a hetedikeseknél két gyerek is rosszul lett a hőség miatt. Mi történt ezzel a kazánnal? – nézett át az igazgató feje felett. – Szent egek! Azonnal engedjenek oda!

Várkony tanácstalanul nézett Hangára. Azt várta, hogy a lány elkezdje a megszokott mondókáját, hogy nyilvánvaló ez, nyilvánvaló az... de ő ehelyett őszinte rémülettel meredt a kazán kijelzőire.

– Ajaj! Ez tényleg mindjárt robban! Taki bácsi, azonnal engedjen minket a vezérlőbe.

– Miféle vezérlőbe? Nincs itt semmiféle... – próbálkozott tovább a gondnok, aki, úgy látszik, még mindig nem ismerte fel a veszélyt.

– Takács! Tegye, amit a kislány mond! – üvöltött az igazgató. Taki bácsi tehát remegő kézzel kinyitotta a kazánház melletti ajtót. Hanga és Gáth egy emberként ugrott a kapcsolópanelekhöz.

– Szent ég! A fűtési rendszerben már gőz kering víz helyett, még hozzá több mint kétszáz fokok! – mutatott egy kijelzőre Gáth.

– A nyomás pedig négy, négy és félszerese a normál értéknek.

– Azonnal csökkentenünk kell a hőmérsékletet, akkor csökken a nyomás is – javasolta a tanár. – És le kell állítanunk az energia-utánpótlást. Ez a spektrométer mit keres itt? És miért mutat ilyen extrém értéket?

– A spektrométer a kazán magját alkotó játéknýúl izzási állapotát mutatja, ami sajnos a kritikushoz közelít. Ráadásul fogalmam sincs, hogyan kapcsolhatnánk ki – rázta a fejét Hanga.

– Nem olajjal fűtenek az iskolában?! – nyitotta tág-ra a szemét Gáth.

– Jaj, tanár úr, ne nézzen már olyan meglepetten, mint egy tojásból kibújó levesteknős! Az olajat rég el-adta Taki bácsi valami maffiózóknak! Üresen konganak a tartályok!

Gáth egy pillanatig zavarodottan nézett a kislányra. Már majdnem magyarázatot követelt, de ekkor a kap-

csolópanelen egy újabb mutató ugrott a vörös zónába. Tehát letett arról, hogy megértse a problémát: megelégedett azzal, hogy megoldást keressen rá.

– Tartályok? – csapott a homlokára. – Hiszen ez a megoldás! Növelni kell a rendszer térfogatát! Takács! Nézze meg, hogy van-e összeköttetés a tartályokkal!

– Miért, csak nem maga a főnök? – kérdezett vissza a gondnok.

– Micsoda? Most nem mindegy, hogy ki a főnök? Ha jól látom, rajtam kívül legfeljebb ez az ötödikes kis csitri tud megkülönböztetni egy nyomásmérőt egy spektrométertől. Szóval jobb lesz, ha azt teszi, amit mi mondunk!

Talán csak hogy nyomatékosabbak legyenek a szavai, a folyosón néhány fűtéscsőből az eresztékeknél sípólva süvíteni kezdett a gőz. Taki néni sikítva lapult a falhoz, az igazgató pedig megpróbált elbújni Várkony mögé.

– A régi rendszerben össze volt kötve, még az olajkazánon keresztül – felelt megszeppenve Taki bácsi.

– Remek! – tapsolt Hanga, és csak úgy melleleg betáplált néhány parancsot az vezérlő panel számítógépébe. – Nézze, tanár úr, megpróbálok változtatni ezeken a paramétereken...

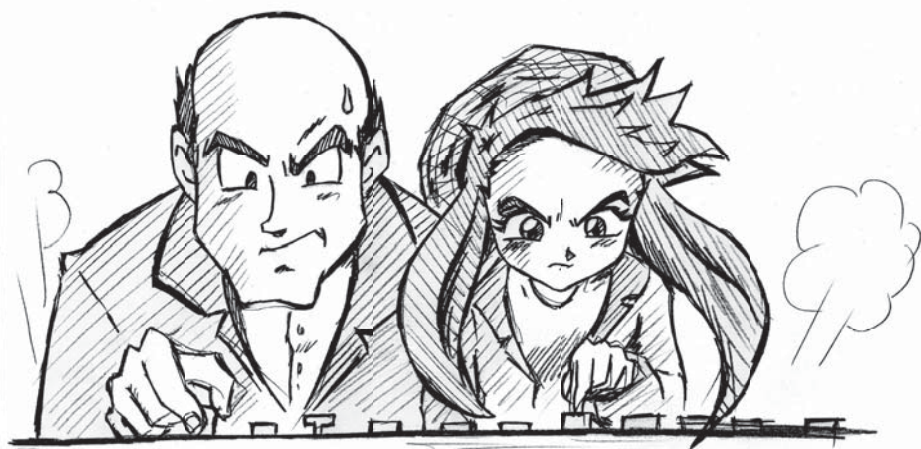
– Ez zseniális ötlet, kislányom! Maga meg, Takács, azonnal nyissa ki a régi kazánhoz és az olajtartályokhoz vezető csapokat!

Ahogy a gondnok végrehajtotta az utasításokat, a gőzszivárgás máris alábbhagyott. Néhány mutató megnyugodva visszatért a normál övezetbe, és egy csomó led pirosról a kifejezetten megnyugtatóbb narancssárga színre váltott.

– Azt hiszem, elmúlt a közvetlen robbanás veszélye – sóhajtott Hanga, és kisöpört néhány odatapadt tincset a homlokából.

– Igen, de amíg a hőforrást ki nem iktatjuk, addig nem nyugodhatunk meg – válaszolt a fizikatanár. – Kár, hogy fogalmam sincs, hogyan működik ez a masina.

– Tanár úr, most már nyugodtan abbahagyhatja a színlelést! – lépett előre Várkony. – Tudjuk, hogy maga tervezte ezt a gépet, és a maga útmutatásai alapján állította össze Taki bácsi itt!

– Ugyan már, édes fiam, miféle ostobaságok ezek! – méltatlankodott a tanár.

– Egyáltalán nem ostobaságok! – állt Várkony mellé Taki néni is. – Az uram alig egy fél órája küldött magának üzenetet, és maga azt válaszolta, hogy mihelyt vége van az órának, máris jön.

– Sajnálom, Gáth kolléga, de a tények maga ellen szólnak – mondta az igazgató. – Ha nem akarja, hogy azonnal a rendőrséghez forduljak...

– Várjunk csak! – kiáltott hirtelen Hanga. – Taki bácsi, mit üzent pontosan a főnök?

– Itt van az esemes, megmutathatom – nyújtotta a telefonját a gondnok.

– A helyzet az adatok alapján komoly, de nem tűnik végzetesnek. Az órák után lemegyek. – olvasta Hanga. – Ó, így már egészen más! Hogy ez nem volt világos rögtön az elején! Teljesen rossz irányból közelítettük meg a problémát.

– Micsoda? – értetlenkedett mindenki.

– A deszubsztanciációs kazánt csak egy olyan ember készíthette el, aki járatos a fizika és az ezotéria világában. Mi viszont csak a fizikai tudományokra figyeltünk, amikor a gyanúsítottunkat kerestük. De most, az üzenet alapján már nyilvánvaló, hogy a tettes olyasvalaki, aki inkább ezoterikus vonalon mozog... és elég

messze dolgozik a kazánháztól, méghozzá egy olyan helyen, ahol egyébként elég hideg szokott lenni...

– Tehát mégsem iskolai dolgozó – sóhajtott megkönnyebbülten Mórácsi.

– Dehogynem! És mivel már csak fél perc van a hatodik órából, azt ajánlom, keressünk valami rejtekhelyet! Az olajraktárban meghúzhatjuk magunkat. Figyelem! Az igazi főnök nemsokára megjelenik.

12. FEJEZET,

MELYBEN VÉGRE AZ IGAZI BŰNÖSÖN CSATTAN AZ OSTOR

HANGA, VÁRKONY, az igazgató és Gáth tanár úr behúzódott az olajos hordók mellé. Alig telt el pár perc, hallották, hogy csikorogva nyílik a pince vasajtaja, és valaki igencsak sietősen szedi a lábát lefelé.

Hanga óvatosan kikukucskált a hordó mögül. Egy magas férfi közeledett, de a szemébe húzott kapucni miatt a lány nem ismerte fel, kicsoda.

– Mi a fenét műveltek, maguk szerencsétlenek? – hallották, ahogy az ismeretlen belépett a kazánházba.

A rejtőzködők kimerészkedtek a hordók árnyékából, és óvatosan, lábujjhegyen közelítettek. Hallották, ahogy Taki bácsi és Taki néni egymás szavába vágva szabadkoznak:

– Ne haragudjon, főnök úr! Nem gondoltuk, hogy

egyetlen tárggyal túlterheljük a rendszert! – mondta a gondnok.

– Épp csak egy sapkát találtam ma délelőtt. Nem tűnt olyan különleges darabnak – tette hozzá a felesége.

– Mi az, hogy csak egy sapkát? Takács néni, maga idióta! Csak nem annak az ötödikes, kis minden lébe kánnalnak a kockás sapkáját deszubsztancializálta? Hiszen azzal az egész várost napokig el lehetne látni energiával! Milliószer írtam – folytatta az ismeretlen ingerült hangon –, hogy próbáljanak kevésbé személyes dolgokat keresni: egy napra elég egy plakát vagy egy póni meg verdás tornazsák az alsósoktól! Most órákig tarthat újrakalibrálnom a rendszert...

– Ne mondja már, főnök úr, hogy egy vacak sapka miatt lett ilyen meleg az egész épületben! – ellenkezett Taki bácsi. – Ha bedobom a kazánba, akkor se...

– Boldoggá tenne, ha nem szólna bele olyasmibe, amihez nem ért! – csattant fel a kapucnis férfi. – Ráadásul, Takikám, rosszul csatlakoztatta a deszubsztancializáló készüléket a kazánhoz. Nem állította be a szűkítőgyűrűt, így túl sok energia jut a fűtőmaghoz...

– Mármint ahhoz az ócska plüssnyúlhoz? – kottyantott közbe Taki néni, aki, tudván, hogy az igazgató és Hangáék a közelből hallgatóznak, sokkal bátrabb volt, mint általában.

- Igen, ahhoz! – csattant fel az ismeretlen.
– Az egykori alvósállatom, így eleve magas szintű töltéssel rendelkezett, és képes a kinyert lényegi energiát integrálni, és hő formájában átadni a fűtési rendszernek.
– Hát, elég félelmetes, ahogy ott lebeg meg ragyog – kottyantott közbe Taki néni ismét.

A kapucnis válaszra sem méltatta, hanem elmélyülten állítgatta a kapcsolókat a porszívón és a kazánon, és közben valami olyasmit motyogott, hogy, ha ez a próbaüzem sikerül, többé semmi sem állíthatja meg.

Aztán átment a vezérlőszobába, hogy ellenőrizzen néhány beállítást.

- Hé, Takikám, maga piszkált bele a beállításaimba?

Taki bácsi behúzott nyakkal követte.

– Öööö, igen... – szabadkozott a gondnok, és próbált valami elfogadható hazugságot kitalálni. Nagyon félt a főnöktől, de ugyanannyira tartott Mórácsitól, Hangától – és most, hogy fordult a kocka, a feleségétől is. – Kezdett már nagyon kritikussá válni a helyzet... És mivel robbanásveszély volt, becsatlakoztattam a rendszerbe a régi kazánt és az olajtartályokat is. Így csökkent a nyomás, és...

A főnök megfordult, elkapta Taki bácsi vállát, és a falhoz lökte őt.

– Csak azt ne mondja, hogy mindezt maga találta ki a nulla agyával! Ki vele! Ki járt itt?

– Elég legyen – ugrott elő a félhomályból Mórácsi igazgató úr. – Azonnal engedje el azt a szerencsétlent!

– Veszélyeztette a gyerekek életét, az egész épület a levegőbe röppülhetett volna. Normális? – nyomult be a vezérlőbe Gáth.

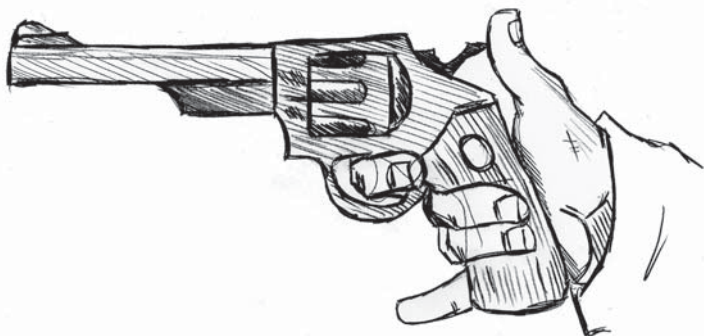
– És vegye le a csuklyáját, hadd lássuk, ki maga! – lépett elő Várkony bátran.

– Ugyan, felesleges levenni azt a maskarát – csatlakozott a többiekhez Hanga is. – Én megmondhatom. Bertold tanár úr, vége a játszmának!

Egy pillanatig csend volt, csak a kazán zümmögését lehetett hallani a pincében. Aztán a főnök elengedte

Taki bácsit – szegény öreg majdnem összeesett a fal mellett –, hátravetette az arcát takaró kapucnit, és eszelős nevetéssel így szólt:

– Bizony, a játszmának vége, de a nyertes én vagyok!
– majd előhúzott egy hatalmas pisztolyt. – Mindenki, azonnal befelé a kazánházba!

– Drága kolléga úr, kérem, ne veszítse el a hidegvérét – próbálkozott Mórácsi jobb belátásra bírni a tornatanárt –, beszéljük meg kultúremberek módjára a problémát!

– Eszem ágában sincs bármit megbeszélni! – suttogott eszelősen Bertold. – Maguk majdnem tönkretették a kísérletemet. De nehogy azt higgyék, hogy megállíthatnak...

– Szerintem senki sem akarja megállítani Önt, sőt,

amit felfedezett, az zseniális – próbálkozott más taktikával Gáth. – Miért nem a Fizikai Kutatóintézetbe vitte ezt a korszakos jelentőségű ötletet! Vagy a Tudományos Akadémiára?

– Maga csak hallgasson, fizikuskám! Minek vigyem az Akadémiára? Hogy ellopják az újításomat? Hogy kisemmizzenek? Na nem! Én fogom uralni a világ energiagazdálkodását, és akié az energia, azé a hatalom. És mivel jó ember vagyok, végre jó irányba fordítom a világot is!

Örülök, hogy végre elismernek, kedves kollegák – magyarázott hatalmas gesztusokkal, ügyet sem vetve a gyerekekre –, de azt kell mondjam, késő. Maguk itt mind egy sajnálatos baleset áldozatai lesznek.

– Maga csak egy gonosz, embertelen örült – szólt közbe egyáltalán nem békülékenyen Hanga. – Egyáltalán nem zseni, és főleg nem jó ember! Képes volt megfosztani egy csomó gyereket a kedvenc tárgyaitól! Nem érdemli meg, hogy tanárnak, vagy jógaoktatónak nevezze magát!

– Ne szemtelenkedj, te kis vakarcs, mert te leszel az első, akit elteszek láb alól!

– Csak tessék, próbálja meg! – mondta hetykén Hanga. – Nevetnem kell! Zseniálisnak tartja magát, közben egy, illetve két ötödikes kölyök leleplezi? Ennyit tud csak, Bertold, tényleg?

Ha az volt a lány célja, hogy teljesen feldühítse az örült tornatanárt, hát nagyon jól sikerült neki. A férfi tekintete szikrázott.

Várkony, Mórácsi és Gáth megpróbálta csitítani a lányt – szegény Taki néni a rémülettől szólni sem mert, Taki bácsi meg éppen azon gondolkodott, hogy vajon ebben a helyzetben ki mellé kellene állnia –, de ő még rátett egy lapáttal.

– Egyébként pedig nem is magáé az alapötlet.

Az értékes tárgyak deszubsztancializálásának elméletét már vagy három éve publikálta a neten egy indiai bölcs. Tehát maga nemcsak gonosz, hanem tolvaj is!

Bertoldnak ez már sok volt. Lövésre emelte a pisztolyt.

Abban a pillanatban vidám kurjantás és ostorcsattanás hallatszott az ajtó felől. A tornatanár kezéből szép ívben elrepült a fegyver – egyenesen Kolos markába. Egy másik ostor is csattant – az meg a tanár úrból várásolt összekötözött múmiát egy szemvillanás alatt.

– Na, ezt nem siettétek el! – perdült a fiúk elé Hanga.

– Hol a bánatban voltatok?

– Hát tornaórán Bertold tanár úrral – vigyorgott az egyikük. – Aztán, amikor kirohant csengetéskor, már tudtuk, hogy igazad van.

– Azt is láttuk, hogy valami pisztolyra emlékeztető tárgyat visz ki a szertárból. Szóval felléptünk a karikás ostorokért. Pisztoly ellen nincs jobb ennél – tette hozzá a másik.

– Az ember nem is tudja, milyen hasznos dolgokat tanul néptáncon – nevettek össze végül.

– Fiúk, köszönöm a segítséget – szedte össze magát az igencsak kipirosodott igazgató. – Nem is tudom, mi lett volna, ha nem avatkoztok közbe.

– Azt hiszem, az a következő lépés, hogy értesítjük a rendőrséget – szólalt meg Gáth tanár úr. – Én addig darabjaira szedem ezt a csodamasinát. Igaza van Hangának: veszélyes dolog. Nem szabad, hogy rossz kezekbe kerüljön.

– És velünk, velünk mi lesz? – kérdezte Taki bácsi.
– Ne felejtsek el, hogy segítettünk megakadályozni a robbanást!

– Béla, te csak hallgass – találta meg a hangját Taki néni. – Majd a Hanga kisasszony megmondja, mi legyen!

– Ó, én nem mondok meg semmit, Marika néni! Örülök, hogy végre megoldódott ez a rejtély. Mórácsi igazgató úr majd elintézi mindent... Ugye, igazgató úr? – mosolygott angyalian a köpcös, pálmafás ingbe bújt emberkére. – Csak egy valamit kérek. Engedje meg, hogy mielőtt a rendőrség kiérkezik, Gáth tanár úrral és a fiúkkal tényleg darabokra szedjük ezt a masinát.

– Természetesen, kislányom! De azért egy-egy igazgatói dicséretet csak elfogadtok mindannyian? – kérdezte Mórácsi. – Végtelenül hálásak vagyunk nektek! Most pedig, Gáth kolléga, kérem, telefonáljon a rendőrségnek! Takács úr, maga pedig adjon nekem is egy csavarhúzó. Szedjük szét együtt ezt a förmedvényt!

Bertold tanár úr, akit még mindig gúzsba kötött Gyula karikás ostora, sápadtan állt, és könnyes szemmel nézte, ahogy a deszubsztancializáló csavarok, lemezek és csövek rendetlen halmazává válik.

A Jónás fivérek és Hanga elégedetten sétáltak hazafelé a februári szürkületben.

– Csak azt mondd meg, miért voltál olyan biztos Gáth ártatlanságában – kérdezte Várkony.

– Ó, nyilvánvaló volt – felelt a lány. – Gáth túlságosan szigorú, sőt gonosz volt időnként a gyerekekkel. Ilyenkor csak a szabályokat akarta betartatni, vagy ésszerűen akart cselekedni. Ha vaj lett volna a fején,

biztosan sokkal jobban ügyel a látszatra. És az is nyilvánvaló, hogy fizika szakosként sosem kezdett volna ilyen hókuszpókuszos kísérletekbe. Bertold viszont nagyon elegánsan a háttérben maradt – ha Várkony nem mondja, hogy lent, a pincében tart jógaórákat, talán sosem kezdek komolyan gyanakodni rá. Eleinte csak a pince miatt volt gyanús, később jutott eszembe, hogy jógaoktatóként biztosan hallott már a szeretett tárgyak energiájának megváltozásáról...

– Szerencsénk, hogy semminket nem lényegtelenítették – szólt közbe Gyula.

– És Hanga sapkája? – replikázott Várkony.

– Ugyan, majd találok valami mást, ami ugyanúgy kifejezi az egyéniségemet. Addig meg járok hajadonfőtt. Bogi szerint úgylis sokkal jobban áll!

A Kövespataki Általános Iskolában néhány nap alatt minden teljesen visszatért a régi kerékvágásba. Megszűnt a rémes meleg, az ablakokra egyik napról a másikra visszakerültek a kilincsek. Bertold bácsit nem látták soha többé, és tesitanár sem volt még vagy három hétig. Taki néni újra kedves lett és segítőkész, Taki bácsi pedig meg sem mert muikkanni, mert a felesége minden egyes szóért kiosztotta. Az órák, főleg a természetismeret órák, ugyanolyan unalmasak voltak,

mint azelőtt, de Jónás Várkony soha többet nem aludt el közben.

Az utóbbi néhány hétben ugyanis rájött – és ezt leginkább a mellette ülő, kócos-vörös, madárcsontú lánynak köszönhette –, hogy a világ nem mutatja meg mindenkinek azonnal a legérdekesebb oldalát.

Csak azoknak, akik elég kíváncsiak és éberek ahhoz, hogy megtalálják a megfejtésre váró rejtélyeket.

VÉGE

Előkészületben:

TAVASZI DIVATŐRÜLET

VÁRKONY ÉS A KÖNYVTÁR RÉME

Tartalom

1. FEJEZET, MELYBEN MAJDNEM MINDEN UNALOMBA FULLAD, DE SZERENCSERE MEGJELNIK HANGA.....	7
2. FEJEZET, MELYBEN ELŐSZÖR CSAK AZ IDŐ ROHAN, AZTÁN HANGA ÉS VÁRKONY IS	15
3. FEJEZET, MELYBEN A DOLGOK ELŐBB VISSZATÉRNEK A RENDES KERÉKVÁGÁSBA, AZTÁN MEGINT KIZÖKKENNEK ONNAN	27
4. FEJEZET, MELYBEN EGYRE MELEGEBB LESZ A HELYZET	39
5. FEJEZET, MELYBEN HANGA GYŐZNI AKAR A FARSANGI SULISZTÁR VERSENYEN	53
6. FEJEZET, MELYBEN HANGA MÉG INKÁBB GYŐZNI AKAR (ÉS MOST MÁR VÁRKONY IS).....	65
7. FEJEZET, MELYBEN AZ ÉJ LEPLE ALATT FÉNY DERÜL NÉHÁNY TITOKRA.....	74
8. FEJEZET, MELYBEN HANGA ÉS VÁRKONY ÚJ SZÖVETSÉGESEKRE TESZ SZERT	87
9. FEJEZET, MELYBEN KÖRVONALAZÓDIK EGY TERV.....	99
10. FEJEZET, MELYBEN KÉSZEN ÁLL A CSAPDA.....	109
11. FEJEZET, MELYBEN VALAKI BESÉTÁL A CSAPDÁBA.....	118
12. FEJEZET, MELYBEN VÉGRE AZ IGAZI BŰNÖSÖN CSATTAN AZ OSTOR.....	129

Ki kicsoda?

Az Író

MÉSZÖLY ÁGNES

Pestlőrincen unatkozta végig az iskolát. Első intő-jét másodikban szerezte („Olvasás órán olvasott, ezért megintem.”), de néha kapott dicséretet is. Az élete akkor kezdett izgalmassá válni, amikor a negyedik gyereke is megszületett. Mostanában meséket ír, és egy valódi úrhajóval közlekedik.

A Szerkesztő

LOVÁSZ ANDREA

Leginkább nem macska. Tanult bölceletet, volt tanító, tanár mindenféle rendű és rangú helyeken, most önjelölt ítéshírdető, és végre hivatásszerűen kötekedhet. Csokoládéfüggő – bár ennek kiélésében három gyereke sokszor akadályozza. Esetleg macskanő.

A Kiadóvezető

NYULAS ÁGNES

Villamosmérnöknek tanult, szakterülete a folyamatszabályozás. Nem látszik rajta, és nem véletlenül. Talán ezért ő az, akinél összefutnak a szálak. És a többiek.

Az Illusztrátor

JÓSA TAMÁS

Vérbeli grafikusnak érzi magát. Egész pontosan harminc éve született, majd Budapesten kezdett és végzett igen korán több szakon is, Kornél Aurél álnéven. Ceruzát először hétévesen fogott, nyakon is vágta az Ápiszos Zsuzska néni. Manga- és Japán-szeretete az Urálig nem ismer határokat.

A Könyvtervező

SZILÁGYI SZABOLCS

Talán nem látszik, de rendes ember. Nem rúg, nem csíp, nem harap. Gyorsan tanul, jó házőrző, és kevéssel is beéri, ha van belőle elég. Idestova 40 éve bizonygatja, hogy azt csinál, amit akar. Jelen esetben ezt a könyvet.